Ylmaz K. O.!
ROMÂNIA 3
TURCIA 0

MINUTUL 75. Saltul disperat al lui Ylmaz nu poate opri golul lui Creiniceanu.
(În pagina 9, MECIUL ROMÂNIA—TURCIA ÎN IMAGINI ȘI... PERSPECTIVE)

Foto: I. MIHĂICĂ



HANDBAL

DINAMO GLOBE-TROTTER

FOTBAL

- BINDEA—„reactorul" RIPENSIEI (II)
- STEAUA ROȘIE BELGRAD ȘI ȘECULARAȚ

ATLETISM

O mare competiție atletică internațională: CUPA EUROPEI, la Constanța

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

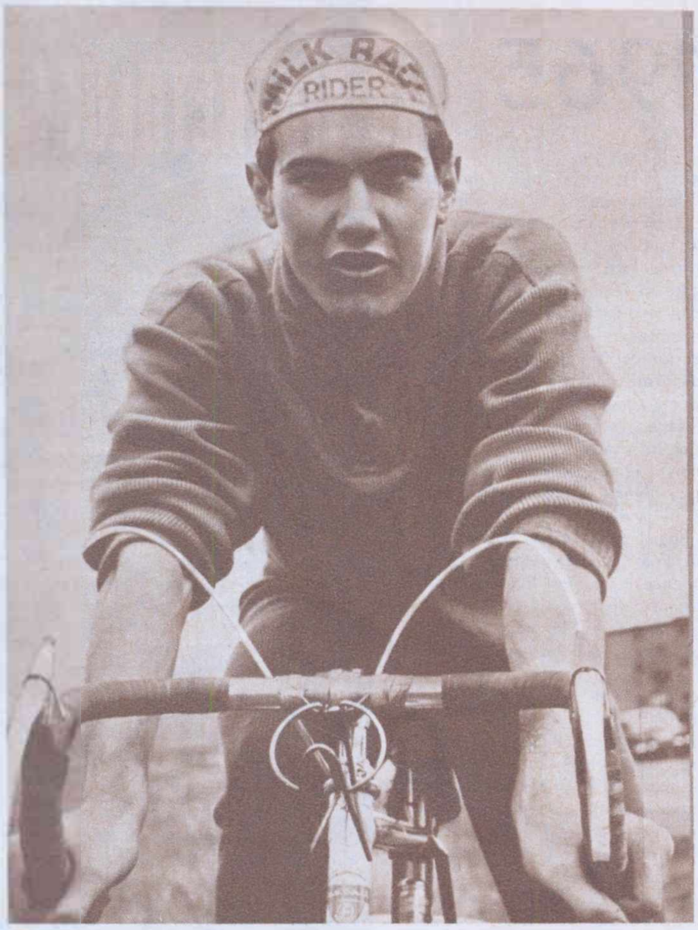
Nr. 9 (152) MAI 1965 — Anul XVIII

1 MAI 1965

SPORTIVII LA MAREA SĂRBĂTOARE A MUNCII

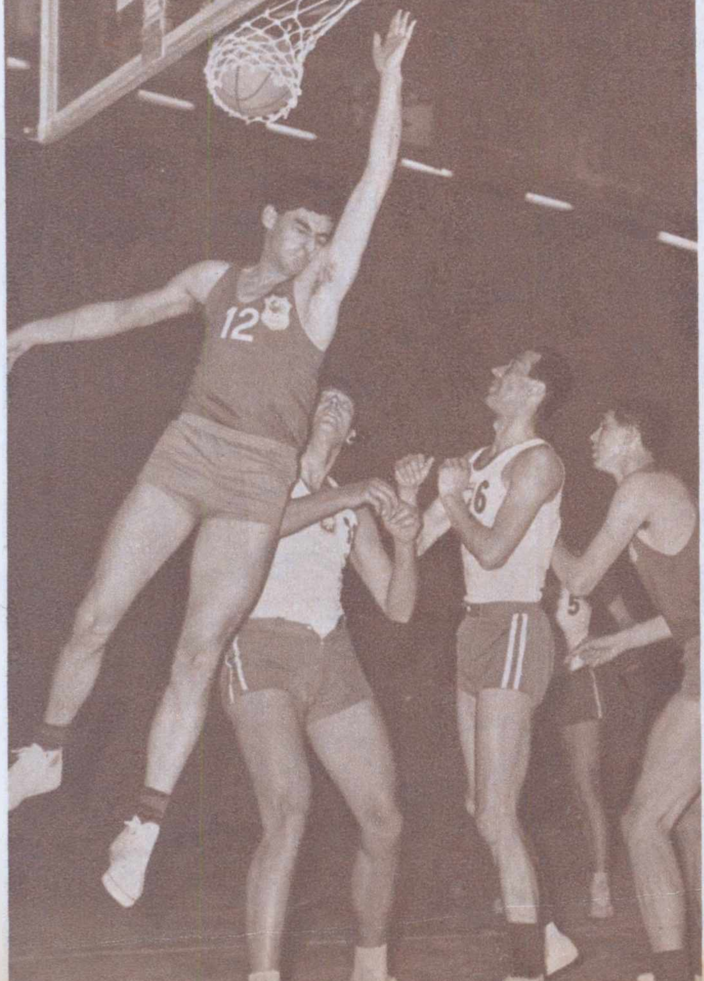






▲ S-a dat startul în cea de a XVIII-a ediție a tradiționalei competiții cicliste «Cursa Păcii». Cicliștii romîni, care au reușit anul trecut să ocupe în clasamentul general pe echipe un merituos loc II, au datoria să confirme frumoasele lor posibilități prin comportări care să facă cinste sportului cu pedale din țara noastră. Noi le urăm mult succes.

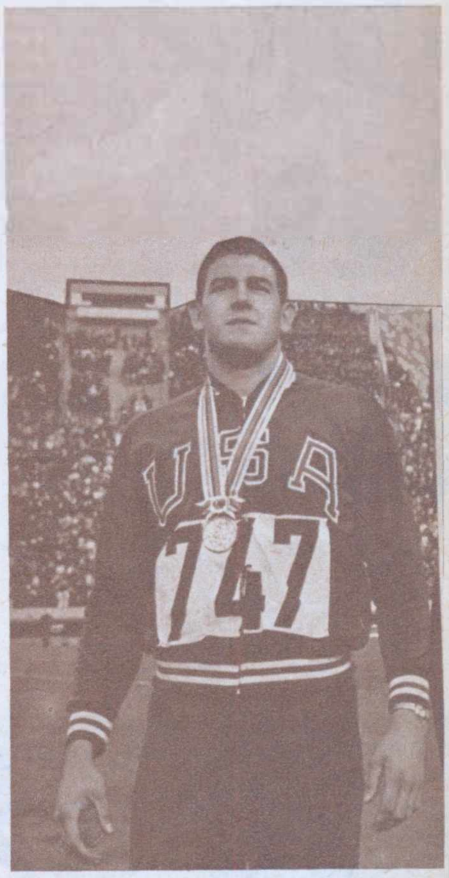
J. Smolik (R.S.C.) — în fotografie — cîștigătorul ultimei ediții a «Cursei Păcii» a luat startul și la actuala întrecere cu hotărîrea de a reedita frumoasa sa performanță. De va reuși sau nu, o vom afla abia la capătul ultimei etape (a XV-a) a cursei.





▲ **DEȘI ÎNVINȘI la un scor sever de campioana de anul trecut, Steaua, (42—8), studenții din Timișoara au avut satisfacția de a arăta publicului bucureștean un joc deschis, «la mînă», încununat de două încercări. Chiar dacă valoarea ei nu e încă la nivelul partenerilor de întrecere, Știința Timișoara dă un frumos exemplu de orientare modernă în rugbi. În fotografie, o fază din meci.**

ADEVERIND PRONOSTICURILE specialiștilor, ca și pe ale predecesorului său pe lista recordmanilor mondiali — Dallas Long —, uriașul Randy Matson (în fotografie) a depășit granița celor 21 de metri la aruncarea greutății: 21,05 într-un concurs desfășurat la Austin (statul Texas). Încă la Tokio, unde cucerise o medalie de argint pentru S.U.A., tînărul și excepțional dotatul colos (2,00 m, 120 kg, 11 sec. pe 100 m!) se arăta omul viitorului: nu a împlinit 20 de ani... ▶



◀ **ÎN CUPA CELOR CINCI NAȚIUNI la baschet, Polonia a învins Franța cu 66—62, la capătul unei dispute extrem de dîrze. Desfășurarea normală a meciului a fost imposibilă, din cauză că Palais des Sports semăna, după cîte scrie presa franceză de specialitate, mai degrabă cu un patinoar decît cu un teren de baschet. Poate asta să fie cauza pentru care francezul Jouaret face o grimasă de nemulțumire deși a înscris un coș...**

ANUL ACESTA, baschetbaliștii de la Real Madrid (în fotografie) au cucerit trofeul rezervat celor mai bune echipe de club — Cupa Campionilor Europeni. În finalul dramatic, care le-a adus victoria la coșaveraj cu o diferență minimă în fața formației Ț.S.K.A. Moscova, campioana U.R.S.S., contribuția celor trei americani (!) din formația madrilenă a fost decisivă. ▼



Anul internaţional 1965



O tuşă spectaculoasă din meciul de campionat Steaua—Progresul: 9—0 (foto: Valentin HOSSU).

O luptă intre inaintaşi. Fază din jocul Ştiinţa Cluj—Ştiinţa Timişoara: 9—8 (foto: Ion MICLEA-MIHALE, Cluj).

Jocul de rugbi a înregistrat în ultimii ani în România o creştere valorică de loc neglijabilă şi, ca urmare a rezultatelor obţinute (mai ales cele pe plan internaţional), o popularitate sporită. Pe de altă parte, datorită tocmai acestor rezultate, echipele româneşti sînt tot mai des solicitate să joace peste hotare.

Federaţia de specialitate veghează acum ca disputele dintre echipele primei categorii ca şi acelea dintre formaţiile de tineret şi juniori să poarte amprenta jocului deschis, să fie conforme spiritului noului regulament care permite o mai mare şi mai rapidă circulaţie a balonului în teren, eliminîndu-se treptat jocul bazat exclusiv pe înaintare.

Pentru a înregistra noi progrese pe linia începută, federaţia a luat contact cu diverse echipe de club din străinătate — doritoare de a se întîlni cu rugbiştii romîni — stabilind un bogat program internaţional, pe care-l prezentăm cititorilor revistei «Sport».

Astfel, la 16 mai, la Bucureşti, va avea loc întîlnirea dintre reprezentativele de seniori ale regiunilor Bucureşti şi Pirinei. În aceeaşi zi, la Toulouse, în Franţa, se vor înfrunta selecţionatele de juniori ale celor două regiuni.

Se poartă tratative ca în cursul lunii mai, echipa «Poliţiei» din Hanovra (R.F.G.) să întreprindă un turneu de două jocuri în ţara noastră. Se preconizează ca în prima partidă rugbiştii germani să întîlnească echipa de tineret a ţării noastre, iar în cea de a doua să joace cu reprezentativa regiunii Suceava.

La 27 iunie, la Bucureşti, va avea loc partida dintre juniorii romîni şi cei cehoslovaci, iar la 29 iunie, la Ploieşti, se va disputa revanşa acestui joc.

Între 8 şi 15 iunie echipa bucureşteană Progresul va întreprinde un turneu de trei jocuri în Cehoslovacia.

În cursul aceleiaşi luni, echipa fruntaşă Dinamo Bucureşti se va deplasa şi ea în Polonia, unde va susţine de asemenea trei partide.

La sfîrşitul verii (12—21 septembrie) binecunoscuta echipă franceză A.S. Beziers — cîştigătoarea primei ediţii a «Cupei campionilor europeni» — va susţine trei jocuri în ţara noastră cu echipe încă nedesemnate.

În fine, la 14 noiembrie, la Hanovra, va avea loc întîlnirea dintre echipele naţionale ale R.F. Germane şi Romîniei.

Programul internaţional se va încheia la 28 noiembrie, la Lyon, cu cea mai importantă partidă a anului — tradiţionalul meci dintre reprezentativele Franţei şi Romîniei.

Iată aşadar un calendar interesant şi variat care vădeşte preocuparea mărită a F.R.R. de a asigura dezvoltarea permanentă a rugbiului în România.

MIHAI NICULESCU
vicepreşedinte al F.R. Rugbi



LOC TINERETULUI!

Se spune — şi nu fără temei — că în echipa naţională e greu să intri, dar... şi mai greu să ieşi! Şi asta de frica schimbărilor, a experienţelor (care, ca orice experienţă, uneori dau greş), de frica noului, care paralizează pe unii tehnicieni chemaţi să pregătească reprezentativa ţării.

Rugbiştii romîni au repurtat în ultimii ani nenumărate victorii de mare prestigiu internaţional. Faima şi valoarea lor au fost în permanentă creştere. Dar iată că pe o parte din făurarii acestui şirag de memorabile succese şi-a pus amprenta pecetea anilor.

Şi anul trecut, atunci cînd au fost chemaţi să confirme, ei au dat semne vădite de oboseală. Putem afirma — fără teama de a greşi — că ultima noastră înfrîngere în faţa XV-lui Franţei (6—9) îşi găseşte cauzele tocmai în selecţia nu foarte fericită a celor care au apărat culorile naţionale.

Citind calendarul internaţional al anului 1965, ne dăm seama că el este mai bogat ca în alţi ani şi că noi întreceri grele ne stau în faţă, menite toate a ne înălţa prestigiul sportiv.

Ei bine, în vederea acestor partide, selecţionerii trebuie să-şi întoarcă neapărat privirile spre noua generaţie de rugbişti, spre «schimbul nostru de mîine», spre acei care astăzi, deşi mai neexperimentaţi, trebuie căliţi spre a dobîndi mîine maturitatea atît de necesară (care nu se obţine decît în partide internaţionale grele), pentru a duce astfel mai departe faima unui Gheorghe Pîrcălăbescu, Dumitru Ionescu, Viorel Moraru, Paul Iordăchescu, Alexandru Teofilovici ş.a.

Aşadar, acum, loc tineretului! Să se termine cu senatorismul de drept! Sugerăm selecţionerilor numele unor tineri foarte talentaţi, cum ar fi Cornel Nedelcu, Ion Ţuţuianu, Const. Şerban, Dragomir, Şerbu, Fugigi, Celea, Radu Iftimie, Mircea Chirilă, Valeriu Săbău, Pompiliu Marin, Radu Roibaşu, Alexandru Giugiuc, Victor Marinescu şi Const. Dinu, spre a fi încercaţi, pentru a nu-i cita decît pe cei mai buni.

Loc, deci, tineretului, pentru că el este chemat să făurească succesele de mîine ale rugbiului.

D. CALLIMACHI



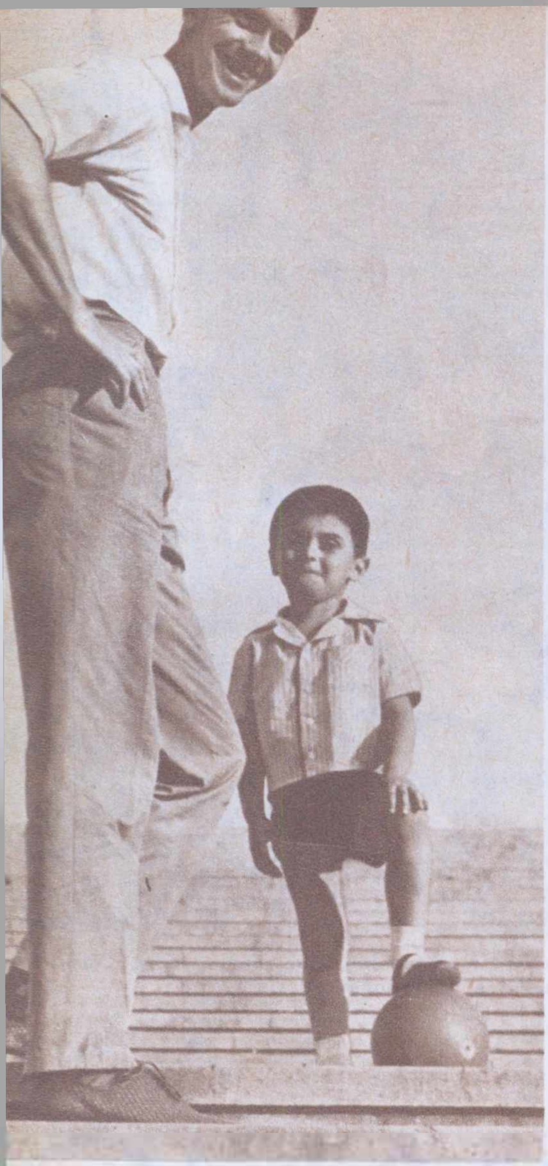
«Echipa de aur» a handbaliştilor de la Dinamo, cîştigători ai C.C.E. De la stînga la dreapta, sus: Covaci, Nica, Mureşan, Ionescu, antrenorul Oprea Vlase, Moser, Redl, Bădulescu, Schuman şi Mircea Costache II. Jos: Mircea Costache I, Hnat, Popescu, Ivănescu, Bogolea şi Coman.

Madrid. După vizitarea muzeului Prado, globe-trotterii dinamovişti s-au fotografiat în faţa statuii lui Goya.



DINAMO GLOBE-TROTTER

...Lyon, 3 aprilie 1965. *Din «Palais des Sports» străbate pînă departe ropotul aplauzelor a 6 000 de spectatori francezi care salută astfel o mare victorie sportivă românească. Cupa campionilor europeni la handbal, competiţie organizată de ziarul parizian «L'Équipe», a fost cîştigată de echipa Dinamo Bucureşti. Este treapta cea mai înaltă pe care poate urca o echipă de club. Pentru a ajunge aici, dinamoviştii au străbătut o cale lungă, plină de frămîntări, necazuri, dar şi de bucurii...*



Cu tăticu aproape și cu mingea sub picior, Moser-junior înfruntă cu mult curaj aparatul de fotografiat...

O scurtă escală și handbaliștii dinamoviști pornesc spre noi succese

ÎNCEPUT DE DRUM

De obicei, e greu să reconstitui cu exactitate împrejurările în care s-a format o echipă. Chiar și primii componenți ai formației îți dau date contradictorii. Cu Dinamo, însă, lucrurile sînt mult mai simple. În ziua de 14 aprilie 1949, echipa de handbal C.S.U., formată în majoritate din studenți ai Institutului de cultură fizică, a trecut la clubul Dinamo. Viitorii profesori de educație fizică au format deci nucleul echipei care, peste ani, avea să dea reprezentativei țării cei mai mulți sportivi. Iată cîțiva dintre componenții acestei prime formații de handbal a clubului Dinamo București: Gabriel Zugrăvescu, Francisc Spier, Constantin Lache, Liță Cosma, Cornel Oprișan, Dumitru Lupescu. Cel dintîi antrenor, prof. Victor Cojocaru, un pionier al handbalului românesc. De la el au aflat multe din tainele luptei la semicerc antrenorii emeriți Oprea Vlase, Ioan Kunst-Ghermănescu și Constantin Popescu.

UN ATLET DEVINE HANDBALIST

Chiar în luna în care a luat ființă, echipa handbaliștilor dinamoviști și-a început pregătirile pentru meciurile de calificare în campionatul divizionar. Antrenorul Victor Cojocaru mai avea însă nevoie de cîțiva jucători. Handbalul în 11, acest fotbal cu mîna, nu-i treabă ușoară. Dar unde să găsești handbaliști? A văzut el în secția de atletism a clubului, la «lungime», un băiat pe care a pus ochii. Într-o după-amiază l-a prins singur la groapa de sărituri.

— Ei, merge, merge?

— Așa și-așa. Mă învîrt în jurul lui 6 m — răspunse tînărul, împingînd nisipul cu piciorul în groapa din care abia se ridicase.

— Cum te cheamă?

— Vlase, Oprea Vlase. Sînt student la I.C.F.

— Și nu crezi că ți-ar place mai mult să joci handbal?

— Handbal? Nuuu... Eu am venit la Dinamo pentru atletism.

— Nu are importanță. Ion Dumitrașcu, voleibalistul, poate îl știi, a venit pentru volei și acum este titular în echipa de handbal. Și nu-i pare rău.

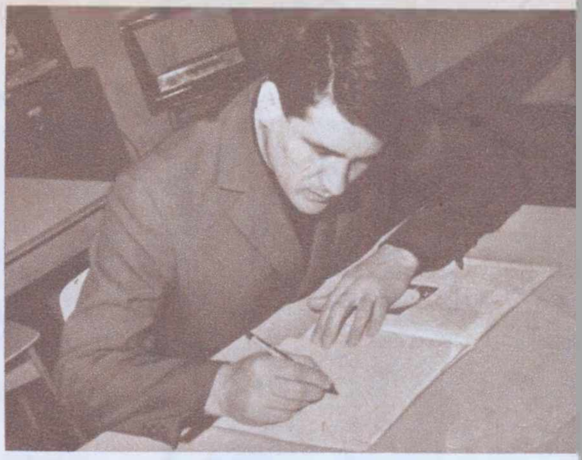
— Da... știți... eu însă...

— Bine. Mai gîndește-te — îi spuse antrenorul și se depărtă cu gîndul să revină a doua zi.

Pînă la urmă, insistențele profesorului Cojocaru au fost încununate de succes, și în linia de apărători a unsprezecelui dinamovist a apărut un nume nou: Oprea Vlase. Cine s-ar fi gîndit atunci că, peste cîțiva ani, tînărul student va deveni antrenorul emerit al echipei Dinamo și al reprezentativei țării care avea să cîștige titlul de campioană a lumii...

PERIPEȚII..

Așadar, a sosit timpul ca tînăra echipă de handbal în «11» a clubului Dinamo să se avînte în focul întrecerilor din cadrul turneului de calificare. **«Vom reuși oare să intrăm în A?»** — gîndeau cu puțină teamă dinamoviștii. Dar, surpriză, «11»-le clubului Dinamo se... plimbă în tot turneul și capătă dreptul de a participa, în primăvara anului 1950, la campionatul național. Acum lucrurile încep să se schimbe.



Un semicerc, cîteva săgeți, «jucători» mutați dintr-un loc într-altul.. Antrenorul emerit Oprea Vlase pregătește în bibliotecă noi surprize tactice pentru adversarii elevilor săi.

Meciurile sînt mult mai grele și victoriile destul de rare, mai ales în prima parte a campionatului. Se simte lipsa coeziunii între jucători, iar legătura dintre atac și apărare se face foarte greu. Totuși, în clasamentul general, Dinamo reușește să obțină locul 6. De reținut că, chiar de la această primă participare în campionatul categoriei A, Dinamo aruncă «mănușa» formației Steaua. Acest aprig duel a început cu o neașteptată victorie a dinamoviștilor, care au învins la un scor nu mai puțin surprinzător: 1—0! În campionatele următoare, «11»-le dinamovist se dovedește extrem de nestatornic și se perindă cam prin toate locurile clasamentului, terminînd, de regulă, printre primele cinci echipe. În continuare, Dinamo nu-și găsește cadența și după ce luptă un timp prin mijlocul clasamentului, sfîrșește retrogradînd în categoria B (1956). Lecția primită prinde bine. După numai un an, dinamoviștii revin în A și — stupoare! — reușesc să cîștige titlul de campioni republicani...

Acum au și un nou antrenor: jucătorul Oprea Vlase.

DE LA «11» LA «7»

La noi, handbalul în 7 nu se joacă de prea mulți ani. Dar, ca în mai toate țările, el l-a întrecut în popularitate pe «fratele» său mai mare. Aproape necunoscut în țara noastră, «handbalul mic» a întîmpinat serioase dificultăți pînă a reușit să se impună. Chiar o parte din tehnicienii jocului îl condamnau, susținînd că, fiind vorba de deprinderi tehnice cu totul deosebite, practicarea handbalului în 7 ar dăuna celor care joacă în 11. În ciuda acestor afirmații, în februarie 1950 clubul Dinamo a organizat prima competiție de acest fel la noi în țară: «Cupa 6 Martie». Întrecerile în 7, care se desfășurau în sala din șoseaua Ștefan cel Mare, atrăgeau tot mai mulți spectatori.



Aceştia se arătau încîntaţi de dinamismul şi spectaculozitatea jocului. Totuşi, «handbalul mic» rămîne în continuare mai mult o preocupare a dinamoviştilor, care continuă să organizeze «Cupa 6 Martie» şi în 1951, 1952, 1953 şi 1954. În iarna anului 1954, Federaţia de handbal organizează o «Cupă de iarnă» la handbal în 7. La început participarea este destul de redusă, dar la ediţiile următoare «Cupa de iarnă» se transformă într-un adevărat concurs republican de handbal în 7. Jucătorii dinamovişti se dovedesc a fi specialişti ai noii... variante şi obţin o performanţă unică: **din 1957 pînă în prezent ei cuceresc toate titlurile de campioni republicani, cu excepţia ediţiei din 1963, cînd a ieşit victorioasă eterna lor rivală, echipa Steaua.**

ÎNTÎLNIRI INTERNAŢIONALE

Actuala deţinătoare a C.C.E. la handbal a debutat în întrecerile internaţionale cu o... înfrîngere. În 1957, la Bucureşti, Dinamo Berlin a învins formaţia dinamoviştilor bucureşteni cu 23—11. Această înfrîngere categorică a constituit un semnal de alarmă pentru proaspătul antrenor Oprea Vlase. Au urmat antrenamente tot mai serioase şi a început procesul de întinerire a echipei. Treptat-treptat, în perioada 1955—1960, au fost introduşi în formaţie Redl, Covaci, Ivănescu, Popescu, Bădulescu, Mircea Costache I, Hnat, Ionescu, Mozer. Redl, în poartă, dă mai mult curaj şi libertate de acţiune atacului, care, prin Ivănescu, Hnat, Bădulescu şi mai tîrziu Mozer, devine o adevărată... fabrică de goluri. Rezultatele nu se lasă mult timp aşteptate. În 1958 Dinamo face primele deplasări peste hotare şi cîştigă două meciuri în «11», la Leipzig şi Halle. Dar, cea mai preţioasă victorie a lor în această perioadă «vine» un an mai tîrziu. În vara lui 1959, Dinamo Berlin joacă din nou la Bucureşti. Iată deci un bun prilej pentru elevii lui Oprea Vlase să se revanşeze pentru acel 23—11 din 1957. Şi ei reuşesc acest lucru, învingînd cu 15—12 formaţia berlineză, care, cu numai două zile înainte, terminase la egalitate (14—14) un meci amical cu naţionala noastră. 1959 este şi anul debutului dinamovist în «C.C.E.». Ei ajung pînă în semifinale, după ce elimină din competiţie puternica echipă Ruda Hvezda, dar sînt învinşi, la rîndul lor, de Frischau Göppingen. Tot la Göppingen, şi tot în semifinale, drumul le-a fost barat şi în ediţia din 1960.

DINAMOVIŞTII ÎN ECHIPA CAMPIOANĂ A LUMII

Senzaţionala victorie a României în campionatul mondial din 1961, de la Dortmund, i-a uluit pur şi simplu pe specialiştii din întreaga lume. «**Echipa surprizelor**» — aşa a fost denumită atunci reprezentativa României. Din cei 14 jucători ai acestei reprezentative, 10 erau dinamovişti. În seara premergătoare partidei finale cu puternica formaţie a Cehoslovaciei, la masă, antrenorul Oprea Vlase, complet detaşat de tot ce se întîmpla în jur, încerca să anticipeze fazele ce vor avea loc a doua zi. Din cocoloaşe de pîine alcătuia scheme tactice. «Aici va fi Lukosik, aici Csermak, aici Rada. Cine să-l ţină pe Rada? Ăsta trage, nu glumă... ...Ivănescu şi Mozer aici, Mircea Costache II...»

Băieţii îl privesc în tăcere. Apoi, liniştiţi, merg la culcare. Ei ştiu că «nea Vlase» le pregăteşte cehilor ceva ce n-o să le placă. Orele au trecut şi iată-i pe teren, faţă în faţă cu cehii...

După un meci dramatic, românii au învins reprezentativa cehoslovacă cu 9—8. De reţinut că şapte din cele nouă goluri ale victoriei noastre au fost înscrise de reprezentanţii clubului Dinamo...

...Praga 1964. Al doilea campionat mondial cîştigat de handbaliştii români În echipa reprezentativă sînt 8 jucători de la Dinamo. Finala România—Suedia. La un moment dat rezultatul este egal: 22—22. Întrebarea «Cine v-a cîştiga?» pluteşte pe buzele spectatorilor. Răspunde mai întîi Ivănescu: 23—22. Apoi, căpitanul echipei, Virgil Hnat, demonstrează cum se înscrie prin evitare: 24—22. (Dacă l-ai vedea pe Virgil doar acasă, dădăcindu-şi... palmierii, colocaziile şi celelalte plante exotice pe care le îngrijeşte cu o răbdare deosebită şi dacă ai asista la întregul ritual al pregătirii sculelor pentru pescuit, nu ţi-ai putea închipui că băiatul acesta este atît de agil)... Iată-l, a înscris un nou gol: 25—22. Fluierul arbitrului ne vesteşte că România şi-a păstrat titlul de campioană mondială...

Deci, două campionate mondiale, la care handbaliştii dinamovişti au avut un rol deosebit de important.

DIN NOU DESPRE C.C.E.

Acum, după ce i-am însoţit pe handbaliştii de la Dinamo şi pe ceilalţi jucători români la campionatele mondiale, să ne întoarcem din nou acasă, cu doi ani în urmă. Dar nu vom avea prea mult timp de odihnă. Pe handbaliştii dinamovişti îi aşteaptă alte meciuri internaţionale. În 1963, cel mai important a fost cel de la Paris, cu Dukla Praga, în finala Cupei campionilor europeni. Maestrul emerit al sportului Ion Mozer îşi aminteşte de finala aceea de pomină: «Cînd, după prelungiri, jucătorii de la Dukla au reuşit să înscrie şi să cîştige astfel Cupa, multora dintre noi nici nu ne venea să credem că partida s-a terminat. Prea fusesem aproape de victorie. Nu ne liniştiserăm încă nici a doua zi, seara. La banchetul organizat pe bordul unui vaporaş ce se plimba pe Sena feeric luminată, cineva, pare-mi-se un ziarist francez, căuta să ne consoleze spunîndu-ne: **În fond şi voi, în finala campionatului mondial de la Dortmund, aţi învins naţionala cehoslovacă tot în prelungiri şi tot după o luptă aprigă. Aşa este sportul.** Avea dreptate. Aşa este sportul. Victoria îmbrăţişează cînd o echipă, cînd alta. Noi însă nu am aşteptat-o cu braţele încrucişate. Dovadă că anul acesta mult dorita Cupă a campionilor ne-a însoţit de la Lyon la Bucureşti. Acum ea stă mîndră şi strălucitoare în vitrina clubului nostru».



Bucuria victoriei în Palatul sporturilor din Lyon. Handbaliştii dinamovişti se felicită între ei pentru succesul obţinut în finala C.C.E.

DINAMO GLOBE-TROTTER

Elevii lui Oprea Vlase au călătorit peste mări şi ţări. Fie în echipa clubului, fie în reprezentativa ţării.

La Praga, ei au demonstrat cehoslovacilor că «hazena» se joacă ceva mai bine în România decît la ea acasă. În Suedia, tînăra şcoală românească de handbal nu a fost cu nimic mai prejos în faţa tradiţiei. În Japonia, dinamoviştii au predat studenţilor de la Institutul de cultură fizică din Tokio, într-un singur meci, un întreg curs de handbal. În Spania, colegii lui Ivănescu i-au făcut pe mulţi madrileni să accepte că nu corridele sînt cele mai spectaculoase întreceri. Parizienii îşi mai amintesc şi astăzi de celebrul recital handbalistic al românilor, oferit după mondialele de la Dortmund...

Peste tot unde au mai călătorit, în China, Finlanda, Austria, U.R.S.S., Iugoslavia, Polonia, Elveţia, Danemarca, Norvegia, R.D.G. şi R.F.G., reprezentanţii clubului Dinamo Bucureşti au fost adevăraţi ambasadori ai handbalului din ţara noastră, cel mai bun din lume.

TITLURI, TITLURI...

Nu de mult s-au împlinit 16 ani de cînd prima echipă de handbal a clubului Dinamo păşea timidă în întreceri. A pornit la drum la braţ cu entuziasmul, pasiunea şi dragostea de muncă. Încet-încet, după multe necazuri şi bucurii, după multe căutări şi renunţări, handbaliştii dinamovişti au reuşit să-şi însuşească măiestria. Astăzi, cei mai mulţi jucători din echipa lui Oprea Vlase pot deveni, la rîndul lor, antrenori pricepuţi. Nici nu s-ar putea altfel, deoarece pe pieptul fiecărui dinamovist străluceşte fie medalia de maestru emerit, fie cea de maestru al sportului. Din cei 13 componenţi ai «echipei mari», opt sînt maeştri emeriţi (Hnat, Covaci, Bădulescu, Bogolea, Redl, Costache II, Ivănescu, Mozer) iar alţi 5 au medaliile de maeştri ai sportului şi au fost propuşi pentru titlul de maeştri emeriţi (Costache I, Coman, Popescu, Ionescu, Nica).

Am spus «echipa mare», pentru că antrenorul emerit Oprea Vlase se îngrijeşte şi de viitor. Mureşan şi Schuman, care au şi jucat alături de maeştri, juniorii Diculescu, Cantaragiu, Uliari, Iura şi alţii vor veni în curînd să menţină tinereţea echipei Dinamo.

Tuturor le dorim noi succese şi le făgăduim că revista «Sport» îi va găzdui cu plăcere ori de cîte ori îi vor oferi prilejul.

PETRE HENŢ

Petre Ivănescu a ridicat sus Cupa campionilor europeni. El a răspuns astfel la aplauzele publicului şi la felicitările oficialităţilor. În prim plan, în faţa lui, dl. Picard, secretarul Federaţiei franceze de handbal.



PORTRET

Pahonţu



E aproape de necrezut faptul că Gheorghe Pahonţu, fundaşul dreapta al Petrolului, nu are nici 32 de ani. Impresia generală este că Pahonţu joacă «de cînd lumea». E o impresie alimentată, desigur, de cei 14 ani ai lui Pahonţu la Petrolul şi întărită de insistenţa cu care de-a lungul acestor ani numele lui apare cu litere mari, marcînd o constanţă valorică certă, cu care foarte puţini jucători din ţara noastră se pot lăuda.

•

Pahonţu s-a născut la 17 iulie 1933, la Ploieşti, şi a luat un prim contact cu mingea pe terenul viran de la «Virtutea Militară». Primul examen de selecţie l-a trecut la vîrsta de 13 ani, în 1946, cînd a devenit... pitic la Rafinăria I, sub conducerea antrenorului Bonaţiu. După trei ani de «lupte» în «lumea piticilor», Gheorghiţă Pahonţu trece prin a doua sită a selecţiei şi se mută la Uzina 1 Mai. Perioada de juniorat a acestui autentic petrolist e comprimată la maximum, astfel că, în cursul aceluiaşi an, el trece la seniori, jucînd în divizia B.

Trecerea la «Petrolul» se produce tot în stil petrolist, adică în anul 1951, cînd echipa lui Oană se mută din Bucureşti la... «găzari». Asa începe seria lungă a lui Pahonţu în echipa ploieşteană, încununată prin cele două tricouri de campion republican pe care valorosul fundaş le îmbracă în 1958 şi 1959. De asemenea, Pahonţu joacă de nenumărate ori în echipele naţionale de tineret şi B, izbutind chiar să apere de patru ori culorile echipei A (Romînia—Belgia 1—0 la Bucureşti, Romînia—Bulgaria 1—1 la Bucureşti, Romînia—Norvegia 1—0 la Oslo şi Romînia—Suedia 1—4, la Stockholm).

•

Pahonţu a fost şi continuă să fie unul dintre jucătorii de bază ai Petrolului. Bun tehnician, înzestrat cu o viteză care nu a scăzut de loc, el îşi suplineşte «întoarcerile» mai lente printr-un plasament eficace, rod al unei bogate experienţe. De menţionat, de asemenea, participarea lui Pahonţu la organizarea şi chiar finalizarea acţiunilor de atac, care fac din tînărul fundaş debutant în 1951 un «bătrîn» modern în 1965.

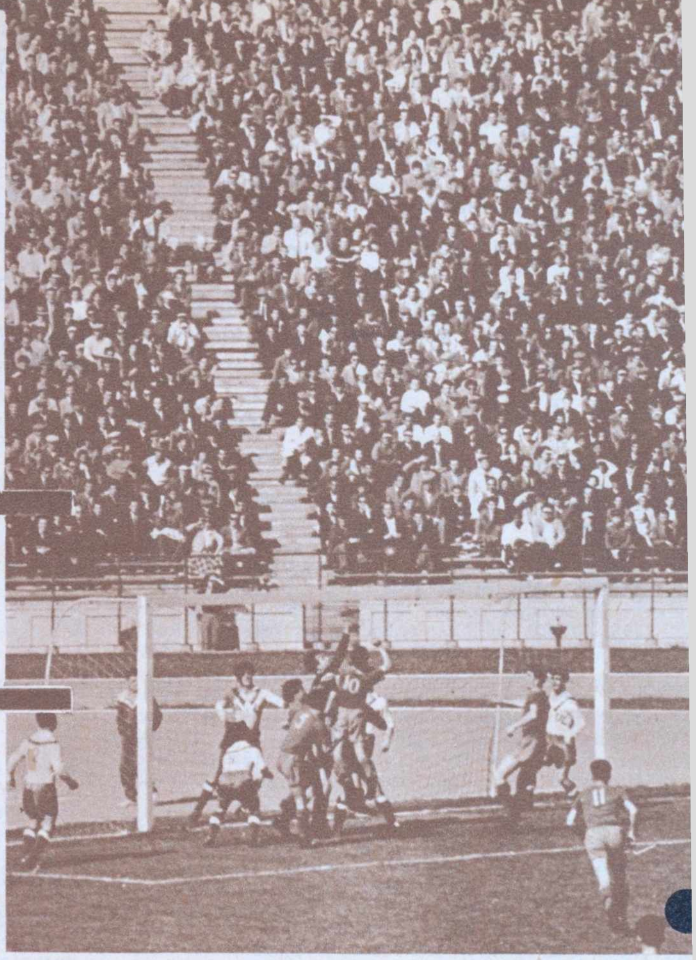
Faptul că Pahonţu continuă să joace cu mult succes este şi o dovadă de mare voinţă. Deşi în perioada 60—61 a fost bolnav, fiind ţinut departe de teren, Pahonţu a avut puterea să revină si să reziste magistral asaltului tinerilor.

L-am întrebat pe Pahonţu care a fost cel mai mare adversar al lui. Mi-a răspuns zîmbind: «A fost... valoarea internaţională a lui Vasile Zavoda. Acest Vasile Zavoda pe care am izbutit să-l scot doar de patru ori din echipa naţională. Sînt convins că fără pauza de boală, duelul nostru mi-ar mai fi permis cîteva victorii individuale. Nu pot să omit faptul că Vasile a fost un mare fundaş. Iar după cîte aud, mai este...»

Pahonţu este unul din «bătrînii» tineri ai fotbalului nostru, un exemplu pentru jucătorii tineri. Intr-un fel «cariera» lui fotbalistică se aseamănă cu aceea a atletului Zenide, care a avut de suportat handicapul prezenţei prestigioase a lui Moina. Şi totuşi, acest «om nr. 2» a avut resursele de voinţă care să-l situeze mereu pe primul plan al întrecerii. În echipa Petrolului, Pahonţu a reprezentat şi reprezintă — cu aceeaşi forţă — siguranţa, sobrietatea şi curajul. Iar aceste calităţi decid deseori soarta unei echipe întregi.

I. CH.

Despre apărare



Se vorbeşte mult, în ultima vreme, despre apărări. Şi aproape întotdeauna, epitetele nu sînt dintre cele frumoase. În general scăderea — reală de altfel — a spectacolului fotbalistic este pusă pe seama apărărilor aglomerate. Probabil că e aşa. Asediul e mai puţin spectaculos decît asaltul.

Totuşi, campaniile scrise şi orale împotriva apărărilor întărite nu-şi au sensul, sau, în orice caz, nu pot duce la rezultate. Apărarea întărită este astăzi o realitate internaţională. În Suedia, brazilienii au mai adus un om pe linia celor trei. Italienii au adăugat în plus şi un libero. **Toate acestea sînt realităţi — am zice — obiective, impuse de raţiuni incontestabile (victoria nu e lucrul cel mai puţin important în fotbal). Iar apărările întărite nu pot fi învinse prin ironii gazetăreşti sau prin lamentări din partea antrenorilor, ci prin fapte. Deocamdată, nici o federaţie naţională nu a izbutit să dea un decret pentru abolirea apărărilor întărite. Ele vor putea fi învinse numai prin lupta înaintaşilor, care trebuie să caute cheile cele mai potrivite.**

Se pune însă o altă întrebare: este oare chiar atît de negativă apărarea întărită? Practica pare să nu pledeze în favoarea acestei idei. Să nu uităm că C.C.A. a strălucit în foarte mare măsură datorită apărării sale, în care mijlocaşul dreapta a fost «omul de anticameră» al lui Apolzan. Să nu uităm că Dinamo a dominat timp de trei ani campionatul în momentul în care apărarea şi-a găsit un echilibru real, iar fisurile de ansamblu ale echipei în acest retur s-au produs datorită... fisurilor reale din apărare. În sfîrşit, tot în acest retur, Rapid a izbutit să vină pe primul plan al campionatului în primul rînd ca urmare a apărării sale, care s-a dovedit realmente impenetrabilă.

Multă vreme s-a susţinut cu putere de maximă definitivă că «cea mai bună apărare este atacul». Dar, rezultatele din ultima vreme atît pe plan internaţional cît şi pe cel intern, demonstrează că nu e întotdeauna aşa. Să nu uităm că, în recentul turneu U.E.F.A., mobilizarea posibilităţilor ofensive în detrimentul apărării a făcut ca echipa noastră să primească trei goluri de la suedezi.

Problema organizării apărărilor este de mare însemnătate. În fotbalul modern se susţine — şi nu fără temei — că «fără o apărare organizată, orice atac este o aventură».

Problema organizării apărării este deosebit de complexă, pentru că apărarea nu mai este — la urma urmelor — doar... apărare, ci un compartiment care cuprinde sau trebuie să cuprindă un însemnat potenţial ofensiv.

Să nu uităm că mult criticatul beton nu este nici pe departe atît de exclusiv destructiv cît se pare, ci un adevărat nucleu al atacului, prin persoana mult discutatului il libero, **care, din poziţia sa atotcuprinzătoare, dă deseori «linia» ofensivei.**

Iată de ce apărarea, întărită sau super întărită, nu trebuie tratată doar cu reproşuri. Ea trebuie organizată, **şi nu numai în spiritul îngust al... compartimentului. Exemplul lui Fachetti (fotografia de jos), cunoscutul fundaş al lui Inter, demonstrează că apărarea trebuie să-şi păstreze desigur misiunea iniţială — aceea de a nu primi goluri — dar poate şi trebuie să înaripeze o echipă.**





VICTORIA ASUPRA TURCIEI ÎN IMAGINI ŞI PERSPECTIVE

Fără îndoială, o victorie clară. Un 3—0 net, care ar fi putut să depăşească pînă şi proporţiile scorului portughezo-turc de la Lisabona.

Deci, un start reuşit în preliminarii. Dar, tocmai pentru aceasta, se cuvine să scrutăm perspectivele viitoarelor întîlniri cu «marii» seriei.

Din capul locului trebuie subliniate fluctuaţiile de tempo şi de... structură în jocul echipei noastre. Startul de mare vivacitate şi finişul *crescendo* nu pot acoperi acalmia prelungită din jurul pauzei. În privinţa structurii, disproporţia dintre randamentul cuplului Pîrcălab—Mateianu şi cel al cuplului Creiniceanu—Ionescu este sugestivă. Prima pereche a jucat frumos, depăşind simţitor norma «creatoare» care se poate cere unei aripi. Păcat că pripelile *in extremis* n-au permis realizări totale, care să alunge gîndul că cele trei goluri au fost înscrise din momente fixe. Oricum, perechea Mateianu—Pîrcălab a făcut un rodaj care o recomandă.

În privinţa celeilalte perechi ofensive, lucrurile nu stau prea bine. Şi dacă «eclipsa» lui Ionescu s-ar putea să fie pasageră, declinul lent şi constant al lui Creiniceanu impune o soluţie.

Mijlocul terenului nu a strălucit. Gherghely şi Georgescu s-au străduit — nici vorbă — dar n-au furnizat nici o ideie atacului.

În sfîrşit, apărarea, deşi nesolicitată la maximum — între inaintaşii turci au existat distanţe prea mari — a fost uneori în dificultate, mai ales ca urmare a dublajului imperfect. Desigur că «ieşirile» spectaculoase ale lui Popa şi Greavu plac publicului, dar trebuie să «placă» şi perechii Hălmăgeanu—C. Dan, care nu poate fi expusă singură primejdiilor contraatacului.

În concluzie, echipa noastră naţională are un potenţial superior celui din jocul cu Turcia.

Se apropie jocul cu Cehoslovacia. Fără îndoială, un joc mult mai greu. E bine să admitem de la bun început că cehoslovacii pot juca mai bine decît în partida televizată de la Bratislava.

În aşteptarea acestui joc extrem de important, să sperăm că apărarea noastră va deveni mai sigură — prin mai multă ordine — că mijlocul va fi nu numai rezistent ci şi inventiv, şi că atacul va pune în funcţiune şi aripa stîngă. Aici se cer oameni «de start» şi de viteză. Broderiile de pe dreapta urmate de lansări prin surprindere pe stînga ar putea fi un excelent mijloc tactic. Dar pentru asta e nevoie de sprinteri...

CRONICAR



ÎN FOTOGRAFII:

1. Atac la poarta turcă. Yîlmaz Urul prinde. Ionescu pare mai puţin viguros ca altădată.

2. Pîrcălab (invizibil) a pătruns şi a şutat pe lîngă bară. O centrare ar fi mărit scorul la 2—0 chiar în primele minute. Creiniceanu îi reproşează... individualismul.

3. Mateianu a fost unul din cei mai buni jucători ai noştri. Iată-l în mijlocul apărării turceşti.

Foto: **I. MIHĂICĂ**



Bindea (II)

„REACTORUL" RIPENSIEI

Silviu Bindea, popularul extrem dreapta al Ripensiei și al echipei nationale din anii celui de-al patrulea deceniu, s-a născut la Blaj, la 24 octombrie 1912. Primul capitol al «reactorului» a cuprins copilăria petrecută la Cluj, primii pași în fotbal, pe străzile din apropierea Grădinii Botanice, primele meciuri scolare organizate și primul... «racolaj», la juniorii «Victoriei». O dată ajuns la «Victoria», Bindea se intîlnește cu valorosul inaintas al «Universitătii», Sepi, care devine «idolul» lui Silviu. În același timp, Bindea devine unul din juniorii favoriți ai lui Sepi. Capitolul se încheie cu o nedumerire a lui Bindea, care, impresionat de jocul lui Sepi, se întreabă de ce centrul inaintas al lui «U» nu joacă în echipa natională..

«P-ACI ȚI-E DRUMUL!»

Curînd, însă, nedumerirea lui Bindea primește un răspuns. La 15 aprilie 1928, la Arad, Sepi Grazzian, «idolul» lui Silviu, debutează în echipa națională, contra Turciei. Rezultat: 4—2 pentru România. Interul dreapta Sepi înscrie al doilea gol.

La mai puțin de un an se produce și debutul lui Bindea în prima echipă a «Victoriei» din Cluj. Juniorul lui Gimon apare extremă dreaptă, într-un cvintet care îi mai cuprinde pe Abrudan, Cipcigan (internaționalul) și pe frații Istvanfi.

Debutul lui Bindea este torențial. Influențele estetice ale școlii vieneze se pulverizează în vîrtejul galopurilor lui Binduț. Toți ceilalți depun eforturi de adaptare, deoarece copilul nu poate și nici nu știe să aștepte: **«Țușt! Și p-aci ți-e drumul!»**.

Cei de la «Universitatea» privesc cu admirație, dar și cu invidie, noua achiziție a «Victoriei». Tabacu, Surlașu, Trifu, Giurgiu și mai ales Sepi sînt tare supărați pe ochiul magic al «ispravnicului» Gimon. Curînd însă se va produce și mult așteptata întîlnire.

În primăvara anului 1930, întreg Clujul trăiește apropierea unui mare eveniment fotbalistic: jocul reprezentativei clujene cu puternica selecționată orădeană, al cărei atac de internaționali Glanczman–Covaci–Ronnay–Bodola–Cociș face minuni.

...Clujenii au început pregătirile din vreme. În atacul lor, doar aripa Giurgiu–Cipcigan reprezenta un început de omogenitate, pentru că jucase la București, contra Iugoslaviei, la 10 mai 1929 (2—3). Toate speranțele se îndreptau, bineînțeles, spre centrul înaintaș Sepi, care jucase de cîteva ori în echipa națională. În schimb, toate speranțele lui Sepi se îndreptau spre... Bindea, pe care el, Sepi, îl considera, încă de pe atunci, superior extremei «la modă» Glanczman.

ÎN UMBRA MAESTRULUI

Cu puțin timp înaintea meciului, selecționata clujeană a fost încercată într-un joc de «asamblare» cu C.S.M.-ul. Rezultatul a fost categoric: 7—1 pentru viitorii adversari ai orădenilor. Sepi, favoritul galeriei clujene, izbutește o performanță rară: șase goluri din cele șapte ale avanpremierei. Dar adevăratul motor al victoriei a fost extrema-sfîrlează a... «Victoriei», Bindea, care a centrat «înapoi», la capătul unor curse nemaivăzute la Cluj, toate cele șase mingi destinate plasei.

Meciul cel mare, cu Oradea, a confirmat strălucit — cu o rigoare aproape matematică — tabloul jocului de «asamblare». Clujul a învins Oradea cea mare cu 4—1. Sepi a înscris trei goluri din aceleași centrări «înapoi» ale lui Bindea, iar acesta a trebuit să se mulțumească cu al patrulea.

«Cu toate că poarta mă atrăgea ca un vîrtej — își amintește Bindea — **eram sub puterea personalității lui Sepi, și asta numai datorită stimei pe care i-o purtam. Centrările «înapoi», pe care unii «specialiști» cu talent la desenat săgeți în culori le consideră o cucerire a fotbalului modern, deveniseră un procedeu banal acum 35 de ani la Cluj. Sepi îmi ceruse asta, și eu, ca un junior docil — anii petrecuți la Cluj sînt de-altfel singurii mei ani docili — am făcut așa cum cerea maestrul...**

MĂRIA SA GOLUL

...Știam însă foarte bine că n-am să rămîn o mașină de centrat — fotbalul se schimbă de la o zi la alta, iar antrenorii și teoreticienii înregistrează schimbările mult după ce s-au produs.

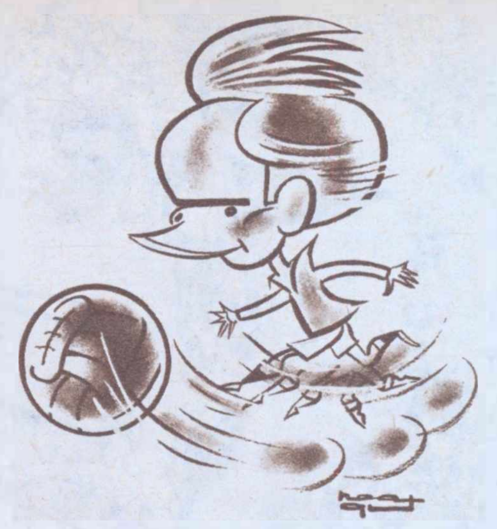
Mai știam însă că există și ceva veșnic în fotbal: nevoia de a da gol. Și de aceea am început să-mi lucrez șutul. În fiecare zi. Cel puțin o oră. Iar de cele mai multe ori — două sau chiar trei.

Astăzi, șutul s-a demodat. Oricît s-ar părea de ciudat. Jucătorii invocă existența apărărilor aglomerate, sînt ocupați prea mult — și din păcate mai mult teoretic — cu găsirea portiței prin care să iasă din labirint. Dar labirintul e mult mai complicat decît cel din legendă. Pentru că e mobil. Și-atunci, toate schemele învățate de-acasă se dau peste cap la prima deplasare normal neprevăzută a uneia din «cămăruțele» labirintului.

Oricît s-ar părea de ciudat, singura soluție e tot șutul. Șutul sănătos de la 16,20 sau 25 de metri, care să aducă mai în față toate «cămăruțele» labirintului și să lărgească astfel toate «coridoarele».

După cum vedeți, stimați cititori, năravul din fire n-are lecuire. Bindea «a preluat din nou inițiativa», de astă dată pe gazonul alb, și nu mă lasă să scriu. Vă rog din suflet să mă ajutați la o intercepție. E cazul să-i amintim că fotbalul, chiar scris, e un joc colectiv.

Și-acum, că l-am deposedat de minge, să-i dăm și o poreclă care să-l usture. Să zicem, de pildă...



BINDEA
văzut de
Neagu Rădulescu
acum 30 de ani

«MIELUL TURBAT»

După jocul cu Oradea, Sepi l-a rugat pe profesorul Iuliu Hațieganu, unul din conducătorii «Universității», să pună o vorbă bună pe lîngă cei de la «Victoria», astfel ca «U» să fie întărită cu Bindea în unele jocuri internaționale.

Avid de minge, Bindea a început să sugă la două oi. Mereu în reprezentație, «mielul turbat» a pornit într-un rodaj de mare forță. La 5 aprilie 1931, el debutează ca internațional în echipa «Victoriei» (1—1 cu Bastya Szegedin), iar peste două luni și jumătate îmbracă popularul tricou al lui «U», împotriva «Hungariei», la Cluj. Și e din nou 1—1, dar acest draw în fața unei echipe de valoare europeană are o semnificație deosebită, pentru că impune fotbalul clujean într-o perioadă în care pe harta fotbalului romînesc punctele de sprijin erau Capitala, Timișoara și Oradea.

Peste o lună, la 30 august, tot cu Bindea aripă, «Universitatea» întîlnește un alt «mare» al fotbalului maghiar — «Ujpest» — și obține victoria. Scorul 5—4 (Bindea înscrie două goluri) pledează pentru capacitatea ofensivă a înaintării conduse de Sepi.

Publicul clujean e din ce în ce mai uimit de energia extremei sale drepte, care macină literalmente iarba triunghiului său și se lansează în incursiuni de... pradă dincolo de jugărul său. La Cluj nu s-au prea văzut extreme care să sprinteze de treizeci de ori într-un singur joc, iar în pauzele dintre sprinturi să danseze nebunește în jurul adversarilor, pînă la năucire. În timpul jocului cu Ujpest, apărătorii maghiari, frații Vogl, obosiți de hărțuiala «iepurelui» de pe partea dreaptă, au încercat cîteva corecții necuprinse în regulament, dar iepurele n-a ciulit urechile ca s-o ia la goană printre verze, ci s-a repezit din nou, încruntat și amenințător, «ca să știe frații cu cine au de-a face» și să renunțe la comparația unilaterală cu... iepurele.

MUSCA ȘI VULTURUL

«**Cred** — spune astăzi Silviu Bindea — **că un inaintaș fricos, și mai ales o extremă fricoasă, nu valorează mai mult decît un jucător șchiop.**

Un înaintaș și un apărător sînt la urma urmelor două forțe care se ciocnesc. Pentru că fotbalul nu e tenis sau volei: tu acolo, eu aici.

Cu toate că fenta e ideală și în fotbal, șocul e inevitabil. De peste 100 de ani. Oricît ar părea de ciudat, s-au ciocnit și Sindelar și Leonidas, și Matthews. S-a ciocnit și Pele. Sau mai ales Pele.

Și-atunci? Singura soluție e ca adversarul să te știe de stăpîn. Trebuie să-l zdrobești psihologic. Să-l domini. Pentru că altfel ești pierdut. Altfel devii o paiață care aleargă de colo pînă colo, ca să-și ascundă teama.

Mie mi-a fost greu la început. De la 16 ani și pînă astăzi am 1,69 înălțime și 63 de kilograme. Dar fotbalul nu e pe categorii de greutate, ca la box. Și-atunci mi-am zis (cred că singurul curaj e să privești lucrurile în față): «Silviule, ești o «muscă». N-am ce-ți face. Dar îți place fotbalul. Și asta e imens. Atunci fă bine și nu uita un lucru: dacă vrei să te bați cu Ghiță Albu, care e mare cît o sobă și tare ca Mitică Dona, trebuie să te opintești ca unul de 90 și să zbori ca un vultur. Dacă nu, fără supărare, treci la popice: «Vă rog, e rîndul dumneavoastră... După asta trag eu... Mulțumesc... Iertați-mă, v-am mînjit puțin haina cu saciz...».

Ca să pot trece de Ghiță Albu și de toți ceilalți, a trebuit să fiu și tare (să știți că rugăciunea «eu sînt slab, tu fă-mă tare!»nu m-a ajutat la nimic) și să mă ung cu toate alifiile. Pentru că pe primul plan e războiul nervilor. Ca la orice duel. Și asta de cînd lumea... Galii, cînd se băteau cu romanii, scoteau strigăte înfricoșătoare, ca să-i sperie. Hannibal, mult înainte, a legat torțe de coarnele taurilor, tot ca să-i sperie și să-i domine pe strămoșii lui Ghiță și ai mei.

Eu, mai mult ca alții, a trebuit să-mi educ curajul. (Fie vorba între noi, nu numai pe cel de a privi lucrurile în față). A trebuit să mă călesc.

Timp de cincisprezece ani, toți fundașii pe care i-am întîlnit au fost mult mai voinici ca mine. DAR NICIUNUL NU M-A VĂZUT PĂLIND. Ba dimpotrivă.

La început, cînd se dădea o luptă în mine, îmi spuneam: LA URMA URMELOR, N-ARE CE SĂ SE ÎNTÎMPLE. DE EXTREME MURIND ÎN CIOCNIRILE CU FUNDAȘII N-AM AUZIT. IAR UN OSCIOR CRĂPAT, NU-I BAI. ABIA CĂ SE ÎNTĂREȘTE.

De un singur lucru mi-a fost întotdeauna frică: nu cumva să se găsească în tribună vreunul care să spună: BINDEA? SFÎNTU' SISOIE. ÎL IA LENGHERIU CU FULGI CU TOT».

Dar asta nu s-a întîmplat niciodată. Îmi sînt martori pînă și giuleștenii cei pătimași ai lui Lengheriu...»

IOAN CHIRILĂ

(Urmare în numărul viitor)



— 1930. Selecționata Cluj, care a învins Selecționata Oradea cu 4—1. Al doilea din dreapta: Bindea.



„STEAUA ROȘIE“ şi dirijorul ei — Şecularaţ

«Steaua Roșie», campioană națională și deținătoare a «Cupei Iugoslaviei» pe anul 1964. De la stînga la dreapta (sus): Durkovici, Jeftici, Ciop, Stoianovici, Melici, Popovici. Jos: Miloșevici, Șkrbici, Kostici, ȘECULARAȚ, Djaici.

4 MARTIE 1945. Războiul nu s-a terminat încă și în Belgradul eliberat începe o viață nouă. În sala Institutului de cultură fizică, abia înființat, geamurile sînt încă sparte. Și totuși, în această ambianță, s-a adunat un grup de entuziaști pentru a înființa o societate sportivă, tocmai aici în Belgrad, cunoscut prin tradiția sa sportivă.

Printre participanți — Slobodan Ciosici, secretarul general al Federației iugoslave de fotbal de mai tîrziu, Raiko Mitici, care va deveni apoi celebru în lumea întreagă etc.

De la început discuții: ce nume să se dea noului club. Un nume care să simbolizeze revoluționar, viitorul strălucit. Cineva a propus «Zvezda» (Steaua). *«Dacă e să fie «Steaua», atunci să fie și «Roșie» (Crvena)»* — a adăugat un ziarist prezent la adunare. Așa a luat naștere «Steaua Roșie», prima societate sportivă din noua Iugoslavie, club al tineretții, al elevilor și studenților.

Culorile clubului — alb-roșu. Emblema — un triunghi alb-roșu cu 2 laturi bombate și o stea strălucitoare, roșie.

De la început au fost înființate mai multe secții: baschet, atletism, natație, șah etc. Baschetbaliștii — practicînd un sport nou — au cules primele succese. Au devenit campioni naționali la băieți și fete, trofeul fiind cucerit apoi de încă 26 de ori.

Dar, în realitate, în centrul atenției s-a plasat de la început fotbalul. El a fost focarul întregii activități sportive. Belgradul eliberat trebuia să continue tradiția marilor cluburi de dinainte — «Beogradski S.K.», «Iugoslavia» etc.

S-a organizat și primul meci de fotbal cu o unitate militară a Armatei Populare de eliberare. Primul rezultat: 3—0 pentru «Steaua Roșie». Primul golgheter: A. Tomașevici, viitor extrem dreapta al naționalei iugoslave.

În această primă echipă au jucat: Raiko Mitici, celebrul inter dreapta al «naționalei de aur» a Iugoslaviei, Lovrici, Stankovici, Cirici, Iezerkici, Tomașevici etc., toți viitori internaționali.

Succesele au început curînd și «Steaua Roșie» a devenit unul din cele mai bune și mai populare cluburi din țară, cu membri susținători în aproape fiecare oraș din Iugoslavia.

Cînd, în 1960, s-a pus problema construirii unui stadion propriu, întreaga Iugoslavie a sărit în ajutor. S-au adunat bani, a început construcția. Stadionul nu este încă terminat deși se joacă pe el. Cînd va fi gata, «Maracana» din Belgrad va putea să primească 110 000 de spectatori și va fi utilată cu instalații ultramoderne.



Trei componenți de bază ai echipei: Kostici, Stoianovici, Durkovici.

Cînd joacă «Steaua Roșie», stadioanele sînt arhipline. Indiferent de adversar, sau timp, suporterii vin cu lozinci, fotografiile jucătorilor etc. Se cîntă cînd se cîștigă.

Cărui fapt se datorește această popularitate atît de mare, această adeziune a publicului? Oare trofeelor cîștigate în țară și pe cele 5 continente, mai multe decît ale oricărui alt club din Iugoslavia?

Iată cum explică acest fapt Raiko Mitici, acum «tehnico» al echipei de fotbal: *«Secretul popularității noastre constă în faptul că de la început noi am cultivat un fotbal frumos, indiferent de apariția diferitelor concepții și noutăți în dezvoltarea acestui joc. Echipa a avut întotdeauna individualități cu posibilități tehnice nebănuite, capabile să îndeplinească sarcinile tehnice trasate de antrenor. Am jucat frumos, și publicului i-a plăcut. Fiind suficient de puternici, am învins echipe în țară și străinătate. Întotdeauna am fost o echipă unită, plină de avînt, entuziasm și înflăcărare. Și încă ceva. Nu este o întîmplare că eu, fost jucător, am rămas în continuare ceea ce sînt* (n.n. conducător tehnic), *că Toplac, fost jucător a devenit antrenor, că Șecularaț dă totul pe terenul de joc și că promovăm tineri proveniți din juniorii noștri.»*

*

«Steaua Roșie» a cucerit de 7 ori titlul de campioană națională, ultima oară în anul 1964. Și de 6 ori cel mai de preț trofeu al fotbalului iugoslav: *«Cupa Mareșalului Tito»*, ultima oară în 1964, învingînd în finală pe Dinamo Zagreb cu 3—0. De două ori — în anul 1959 și 1964 — a obținut cel mai mare succes posibil, cucerind în același an, campionatul și cupa.

Steaua Roșie a jucat pe toate continentele, aproape în toate țările Europei. Să amintim cîteva rezultate mai recente: în 1961 — în turneul din Chile, cu participarea echipelor Botafogo, Colo-Colo și Ferencvaros, Steaua Roșie cucerește primul loc. După campionatul mondial din Chile, ia parte la Paris, la turneul organizat de Racing. Pe lîngă organizatori mai participă: Santos, Rapid Viena și Steaua Roșie. Învingînd pe Rapid cu 5—2 și, în finală, cu 1—0 pe Santos — echipa lui Pele, Steaua Roșie ocupă locul unu. În «Cupa campionilor europeni» a ajuns în 1957 în semifinale, fiind eliminată de Fiorentina (0—0 — 1—0).

Printre învinsele ei se numără și Ț.D.N.A. (3—0), Norrköping (4—0), Glasgow Rangers (4—2), Sporting Lisabona (3—0), Espanol (7—2), Barcelona (1—0), «Polonia» (7—1), Dinamo Moscova (4—0), Austria Viena (6—1), Vasas (5—2) etc.

Succesele echipei se datoresc în primul rînd jucătorilor ei. Steaua Roșie a avut și are jucători cu o pregătire tehnică și morală superioară, majoritatea lor fiind componenți de bază ai echipei naționale.

Beara (de 60 de ori internațional), Mitici (59), Spaici (15), Giaici (17), Stankovici (61) dintre cei mai vechi, sau — dintre actualii jucători — Șecularaț (39), Durkovici (46), Kostici (33) — care a marcat peste 1 000 de goluri —, Popovici (15), Melici (10),Stoianovici (4), Prlincevici, Ciop(9)etc.,sînt cunoscuți în lumea întreagă.

Cel mai popular fotbalist al Iugoslaviei, «copilul dezmierdat» al stadioanelor, este însă, fără doar și poate,

D. ȘECULARAȚ

El reprezintă o noțiune în fotbalul iugoslav. E fotbalistul deceniului, cunoscut în întreaga lume, recunoscut de specialiști ca un mare jucător, fiind în stare să cîștige sau să piardă un meci.

S-a născut la 8 noiembrie 1937. Ca pionier a început să joace la «Steaua Roșie», în 1951. A fost junior la același club, în 1954. În prima echipă a debutat în martie 1955. A jucat pentru prima echipă peste 350 de meciuri și a marcat peste 110 goluri. (Foarte multe, dacă ne gîndim la rolul lui de conducător al jocului). Nu-i place să marcheze. Simte o bucurie deosebită cînd pregătește coechipierului o ocazie. De patru ori a cucerit împreună cu coechipierii săi titlul de campion național și de 3 ori a jucat în finala «Cupei Iugoslaviei», cîștigînd trofeul.

A jucat la Olimpiada de la Melbourne, în 1956, cînd Iugoslavia s-a clasat pe locul doi. La campionatul mondial din 1958, în Suedia, a fost jucătorul de bază al echipei naționale, iar în Chile, la campionatul mondial din 1962, cînd Iugoslavia a cucerit locul IV, a fost declarat — după Schroif — cel mai bun jucător al turneului.

A jucat magistral, fiind proclamat în unanimitate, cel mai bun inter-dreapta al turneului.

În meciul Iugoslavia — Uruguai (3—1) a schimbat rezultatul în favoarea echipei iugoslave. După meci — un caz unic în istoria fotbalului — jucătorii uruguaieni l-au purtat pe brațe.

Ziarul german «Sport Magazin» a scris despre el: «Părerea că Șecularaț este un Pele al Europei, nu pare de loc exagerată».

*

În echipa națională a Iugoslaviei a jucat de 39 de ori; primul meci — împotriva Cehoslovaciei, în 1956, ca extremă stîngă.

În viața particulară e devotat fotbalului. Nu bea și nu fumează, avînd o grijă deosebită față de condiția sa fizică. Cînd e vorba de fotbal, este în stare de orice sacrificiu. Pe teren, însă, este uneori indisciplinat. (Aceasta din cauza temperamentului său cam vulcanic).

Mai mult de 1/3 din viața sa sportivă a pierdut-o fiind suspendat sau în tratament de pe urma loviturilor primite în meciuri. Unii susțin că numărul meciurilor lui în echipa națională ar fi trecut de mult de 50 dacă nu era atîta timp suspendat. În unele cazuri nu el este cel de vină. A-l «ține» pe Șecularaț este o mîndrie. Antrenorii adverși concep diferite tactici pentru a-l opri în joc. De multe ori și cu mijloace nepermise. Apărătorii îl fugăresc, îl lovesc, îl doboară.

*

Întotdeauna, însă jocul lui a atras atenția multor comentatori sportivi. A fost trecut în enciclopedia fotbalului, apărută în Franța.



Șecularaț într-o poziție caracteristică

Iată ce a scris Robert Vergne în revista «France Foot-ball» după turneul parizian din 1962, amintit mai sus: *«Succesul echipei «Steaua Roșie» este foarte important. Este succesul unei echipe care ne-a arătat valoarea fotbalului contemporan. Acest fotbal pe care l-am cunoscut și în Chile este condus de Dragoslav Șecularaț»*. Iar în încheiere, «France Foot-ball» scria: *«În Chile am văzut cunoscutul «4—2—4» brazilian, apărarea cehoslovacă, forța germană, mecanizarea sovietică, jocul lejer al englezilor și, spre norocul nostru, l-am văzut și pe Dragoslav Șecularaț»*

Ing. GH. GLIȘICI

ATLETELE EUROPENE

înaintea primei ediţii a „CUPEI EUROPEI"



Ca şi pînă acum, Iolanda Balaş, **stegara atletismului nostru, va fi printre concurentele care vor da strălucire acestor întreceri.**

În sfîrşit, după ani şi ani de aşteptări, Comisia europeană de atletism a aprobat desfăşurarea în acest an a primei ediţii a «Cupei Europei» la atletism. Acest campionat european pe echipe întruneşte la startul probelor echipele reprezentative din 24 ţări la bărbaţi şi 18 la femei. În acest fel se dă curs unei propuneri formulate cu mai mulţi ani în urmă, aceea de a se organiza un campionat pe echipe, tot aşa cum se organizează şi un campionat european individual. Această organizare poate fi considerată ca un succes.

Competiţia, dotată cu «Cupa Bruno Zauli» — în memoria regretatului preşedinte al Comisiei europene de atletism, care a fost iniţiatorul acestui campionat — se va desfăşura în 3 etape: calificări, preliminarii şi finală.

La calificări, care se vor desfăşura numai la bărbaţi, se întîlnesc, în două grupe, în cursul lunii iunie, în Olanda şi Austria, echipele masculine ale Olandei, Portugaliei, Spaniei şi Danemarcei, care formează grupa A, şi echipele Austriei, Elveţiei, Greciei şi Luxemburgului, formînd grupa B. Din fiecare grupă, prima clasată se va califica pentru întîlnirile preliminare. Acestea se vor desfăşura la 21—22 august, în trei grupe la bărbaţi şi în trei la femei, urmînd ca primele două clasate din fiecare grupă să se întîlnească la 11—12 septembrie, în R.F. Germană, în cadrul finalei.

Componenţa grupelor este indicată în tabelul de mai jos.

Grupele au fost întocmite pe baza valorii de ansamblu a diferitelor echipe reprezentative europene.

Din regulamentul de desfăşurare a concursului, care cuprinde toate probele olimpice, mai puţin marş, maraton, decatlon la bărbaţi şi pentatlon la femei, se desprind două lucruri foarte importante.

Prima este legată de numărul de participanţi. În acest sens se prevede că **fiecare ţară poate participa numai cu cîte un atlet la fiecare probă.** A doua, relativ la punctaj, care va fi **6 p. pentru locul I — 5 p. pentru locul II... 1 p. pentru locul 6.**

De aici se desprind aspecte foarte interesante în special pentru echipele noastre, şi în primul rînd pentru echipa feminină. În acest sens este interesant de arătat că echipe care în condiţii de meci cu doi atleţi de probă cîştigă, pot pierde în cazul unui meci cu un atlet de probă, punctajul fiind diferit la meciuri cu doi atleţi — 5—3—2—1, iar acum 6—5—4—3—2—1. Deci, nu este vorba de meciuri bilaterale, ci de un meci între şase echipe. Aceasta poate duce la concluzia că echipele cu sportivi de valoare medie la toate probele pot pierde în faţa unei echipe cu cîteva valori individuale deosebite, celelalte fiind de o valoare mai scăzută decît ale echipei cu toate valorile medii. Cu alte cuvinte, este avantajată echipa cu cîteva valori foarte ridicate.

Bărbaţi

Grupa I (Zagreb—Iugoslavia)	Grupa II (Oslo—Norvegia)	Grupa III (Roma—Italia)
— Anglia	— U.R.S.S.	— Polonia
— R.D. Germană	— Franţa	— R.F. Germană
— Suedia	— Ungaria	— Cehoslovacia
— ROMÂNIA	— Finlanda	— Italia
— Iugoslavia	— Norvegia	— Bulgaria
— Cîştigătoarea grupei A din calificări	— Belgia	— Cîştigătoarea grupei B din calificări

Femei

Grupa I (Constanţa—România)	Grupa II (Leipzig—R.D. Germană)	Grupa III (Paris—Franţa)
U.R.S.S.	Polonia	Anglia
R.F. Germană	R.D. Germană	Ungaria
ROMÂNIA	Cehoslovacia	Olanda
Iugoslavia	Italia	Franţa
Norvegia	Suedia	Bulgaria
Austria	Danemarca	Belgia



Renate Mayer-Rose **(R.F. Germană), creditată cu un excelent 11,4 sec. pe 100 m, va lua startul la Constanţa.**



Două dintre medaliatele de la Tokio se vor prezenta la locul de aruncare a discului: sovietica Tamara Press **(«aur») şi** Lia Manoliu **(«bronz»).**

Din această analiză reies mai uşor şansele unor echipe şi în acest sens ne interesează în mod deosebit echipa noastră feminină, de care se leagă speranţele calificării. Dacă la bărbaţi valoarea deosebită a adversarilor nu ne poate permite să emitem pretenţia calificării, ci a luptei pentru locul III în grupă — dar în care interesează mai mult ca orice rezultatele de valoare ale băieţilor în această companie excepţională — la femei lucrurile se schimbă, şi aceasta întrucît valoarea de ansamblu, valoarea pe plan mondial este mult mai ridicată şi mai apreciată.

Analizînd în ansamblu valoarea echipelor din grupa de la Constanţa, — rezultă că o echipă se detaşează în mod deosebit: echipa U.R.S.S., cu valori

individuale la toate cele 11 probe din program. În al doilea rînd, echipa R.F. Germane — cu rezultate foarte bune la toate probele. Celelalte trei echipe au cîteva individualități de o bună valoare, dar nu prezintă omogenitatea necesară.

După toate probabilitățile, mănunchiul celor șase țări participante la Constanța va prezenta cel mai mare număr de campioane olimpice — 4 și recordmane mondiale — 4. De asemenea vor fi prezente aproximativ 15 finaliste de la Tokio!

Pe probe, situația se prezintă în felul următor: la 100 și 200 m lupta se va da între concurentele sovietice și germane, creditate cu 11,4 (Popova sau Latze și Mayer), respectiv 23,5 — Samotesova și 23,8 — Heine. În aceste două probe, de care se leagă direct și o a treia, cea de ștafetă 4 X 100 m, șansele noastre sînt foarte reduse, avînd în vedere rezultatele scăzute pe care le înregistrăm. Ba mai mult, și celelalte țări au rezultate bune la aceste probe (11,7 — Austria, 11,8 — Iugoslavia). Probele de 400 și 800 m prezintă o situație relativ asemănătoare, în sensul că U.R.S.S. și R.F. Germană prezintă rezultate foarte ridicate: 53,0 — Itkina la 400 m, 2.03.7 — Skobțeva la 800 m, respectiv 54,2 și 2.03.9 — Gleichfeld, ceea ce ne scutește de a pronostica locul întîi, care va fi disputat între acestea. Gisella Farkas — Iugoslavia are un rezultat de 2.06.4 pe 800 m și 55,1 pe 400 m, după care urmează concurentele noastre Stancu, Petrescu sau Cheșu la 400 și Teodorof, Zegrean, Gabor sau Frunză la 800 m. Un «gol» s-a produs (și Crosul balcanic recent desfășurat a întărit această afirmație) prin retragerea din activitatea competițională a multiplei campioane și recordmane Florica Grecescu.

La 80 m garduri, recordmanele europene Irina Press și Draga Stamejcici (Iugoslavia) — cu 10,5 — secondate la numai o zecime de Kopp — R.F. Germană se detașează evident. Ca și la sprint, rezultatele noastre sînt de un slab nivel internațional, Budan cu 11,1 neclasîndu-se în anul 1964 printre fruntașele probei.

Trecînd la celelalte probe, adică la probele tehnice, constatăm și tăria echipei noastre feminine. Aici se vede cel mai pregnant avantajul nostru cu un concurent de probă. Primele noastre valori la aceste 5 probe tehnice — 2 sărituri și 3 aruncări — pot decide în ocuparea unui loc fruntaș pe echipe.

La înălțime, simpla prezență a Iolandei Balaș ne scutește de alte comentarii, lupta dîndu-se pentru locurile următoare. La lungime, progresul și constanța deosebită arătate de Viorica Viscopoleanu în decursul întregului an 1964 precum și rezultatele deosebite — 6,46, — locul 5 la Tokio, ne îndreptățesc să sperăm într-o comportare ascendentă în cursul acestui an, și în special în acest concurs. Nu trebuie trecut cu vederea faptul că adversarele se prezintă cu rezultate deosebite: Șcelkanova (U.R.S.S.) — 6,70, Hoffmann (R.F.G.) — 6,45, Toyen (Norvegia) — 6,46. Deci, un buchet de o valoare excepțională. Proba va fi cu siguranță deosebit de disputată. Desigur că Viorica, pe care numai 5 cm au despărțit-o de o medalie olimpică și de o victorie în fața fostei recordmane mondiale Șcelkanova — va ști să lupte ca și pînă acum pentru un loc cît mai bun.

La aruncarea greutății, prezența Tamarei Press, cu 18,40 m în 1964, rezolvă problema locului I. Ana Sălăgean (16,53) va avea o adversară redutabilă în persoana aruncătoarei germane Klein—16,25. La disc, aceiași Tamara, cu rezultatul de 58,82, dar care de data aceasta nu mai e imbatabilă. Trebuie avut în vedere faptul că la Moscova Tamara a fost înfrîntă de Nemcova (Cehoslovacia) și că la Tokio Lia Manoliu a realizat cu numai 30 cm mai puțin decît Press. Iată de ce sperăm că Lia sau Olimpia Cataramă (54,03 în 1964) pot obține rezultate și locuri care în mod normal nu trebuie să fie mai jos de doi sau, cine știe... La Tokio, dealtfel, Tamara a avut o singură aruncare peste Lia... Aceasta fără a o omite pe concurenta germană Limberg cu 55,86, dar mai puțin constantă.

La suliță, Mihaela Peneș sau Maria Diaconescu nu pot aduce decît surprize plăcute în spiritul J.O. de la Tokio, deși adversarele, Gorșakova sau Ozolina, ambele cu peste 60 m, Gerhards — R.F.G. — 57,66, sînt deosebit de puternice.

Mergînd pe linia cifrelor, mi-am permis să întocmesc un clasament **sui generis,** în care am inclus cel mai bun rezultat al tuturor țărilor participante în 1964 la grupa de la Constanța.



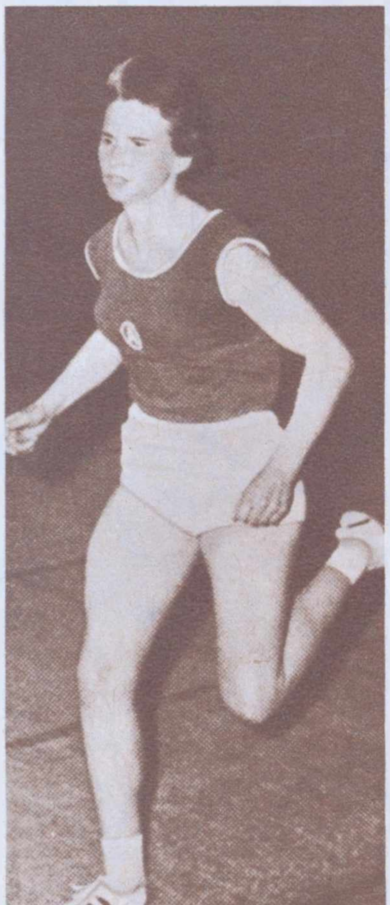
Cea mai tînără campioană olimpică de atletism de la Tokio, Mihaela Peneș, **va avea un serios examen de trecut în fața rivalelor sale** — Gorșakova sau Ozolina. **Performanța și titlul obligă..**

Desigur că acest clasament este relativ, deoarece este greu de presupus că primele valori din 1964 își vor menține pozițiile (și deci rezultatele) în acest an. El este orientativ, arătînd, în linii mari, care este raportul de forțe existent în momentul de față între aceste țări. Acesta arată astfel:

U.R.S.S.	63	p.
R.F.G.	49	p.
România	44	p.
Iugoslavia	37	p.
Austria	25	p.
Norvegia	13	p.

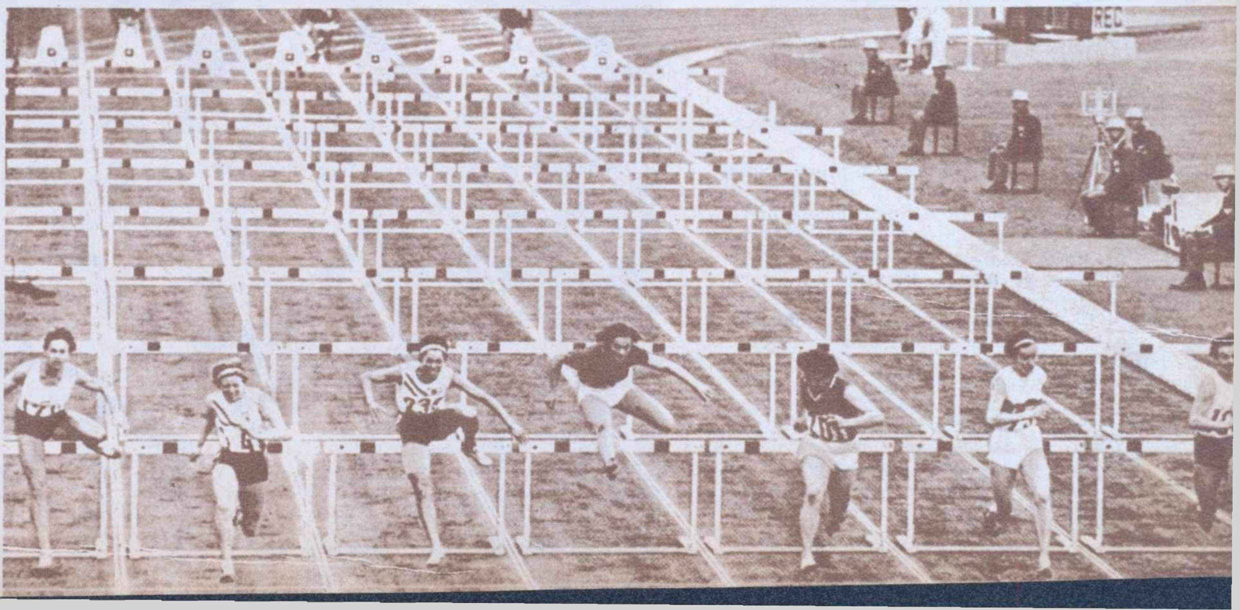
Cu tot «calculul» hîrtiei, valoarea mereu crescîndă a atletismului nostru ne îndreptățește să sperăm chiar într-o răsturnare a calculului. În orice caz, fetele, așa cum ne-au obișnuit în ultimii ani, vor lupta pentru rezultate și locuri cît mai bune, care, de ce nu am spune-o, să ne permită calificarea în finală. Dacă rezultatele alergătoarelor noastre se vor îmbunătăți substanțial, acest lucru este realizabil.

NICOLAE MĂRĂȘESCU



Antje Gleichfeld **(R.F. Germană): un 2.03.9 care o recomandă de la sine.**

Finala cursei de 80 m garduri de la Tokio: de la stînga spre dreapta, Maria Piatkowska **(Polonia),** Pamela Kilborn **(Australia),** Ikuko Yoda **(Japonia),** Draga Stamejcic **(Iugoslavia),** Irina Press **(U.R.S.S.),** Karin Balzer **(Germania),** Teresa Ciepla **(Polonia),** Rosie Bonds **(S.U.A.).** Press **și** Stamejcic **vor lua startul și la Constanța.**





TINERE SPERANȚE ALE GIMNASTICII ȘCOLARE

Aplauze pentru

RODICA LUCIA și LILIANA...

Tumultul de aplauze face să vibreze geamurile sălii! O izbucnire firească, spontană a spectatorilor vîlceni veniți să vadă o demonstrație inedită de balet și acrobație. Răsplată binemeritată pentru cei peste 200 de elevi și eleve aparținînd școlilor medii cu program de educație fizică, care și-au conjugat eforturile, două zile încheiate, stabilind acolo, în pitorescul oraș de pe Olt, ierarhia talentului și a valorilor «speranțelor» gimnasticii noastre.

Aplauze, în primul rînd pentru *Rodica Secoșan*, bănățeanca aceea de-o șchioapă, cu ochi și mișcări de veveriță. Împreunare fericită de îndemînare și eleganță. Nu-i ușor, la 12 ani, să-ți înfrîngi emoția și să încerci să dovedești că dintr-un buchet de autentice talente ești, totuși, cea mai bună junioară. În clipa supremă, cînd Rodica primea cununa de lauri hărăzită învingătoarei, într-un colț al sălii, la fel de emoționată, profesoara Silvia Tcaciuc, antrenoarea tinerei gimnaste, își ștergea discret o lacrimă...

Aplauze apoi pentru *Liliana Duicu*, aprigă pe fiecare aparat, ca și viforele care îndoaie iarna tulpinele majestuoaselor păduri de brazi din orașul de la poalele Tîmpei, orașul ei. Și totuși, cîtă gingășie avea în priviri, la sorocul bilanțului, această fată minunată!

Aplauze și pentru *Lucia Chiriță*, prima dintre maestre, care și aici — pentru a cîta oară? — ne-a arătat că și-a cucerit definitiv locul într-un lot de tineret. Specialiștii o compară cu Sonia Iovan. Nu greșesc. Asemănare îndeosebi în ce privește puterea de muncă, stăruința și, firește, talentul.

Cele trei tinere gimnaste n-au fost însă singurele sportive aliniate în fața podiumului fruntașilor. În preajma lor, în multe cazuri la zecimi sau sutimi de punct, s-au aflat alte și alte sportive pentru care gimnastica are afinități confirmate cu arta: *Sabina Ștefănescu, Maria Măcicășan, Rodica Știrbu, Elena Solomon.*

Băieții, gimnaștii, au avut și ei aplaudații lor. *Alexandru Oltei* din Rîmnicu Vîlcea, reprezentanții Bucureștiului — *Adrian Stoica, Petre Mihaiuc* și *Petre Potcovaru.*

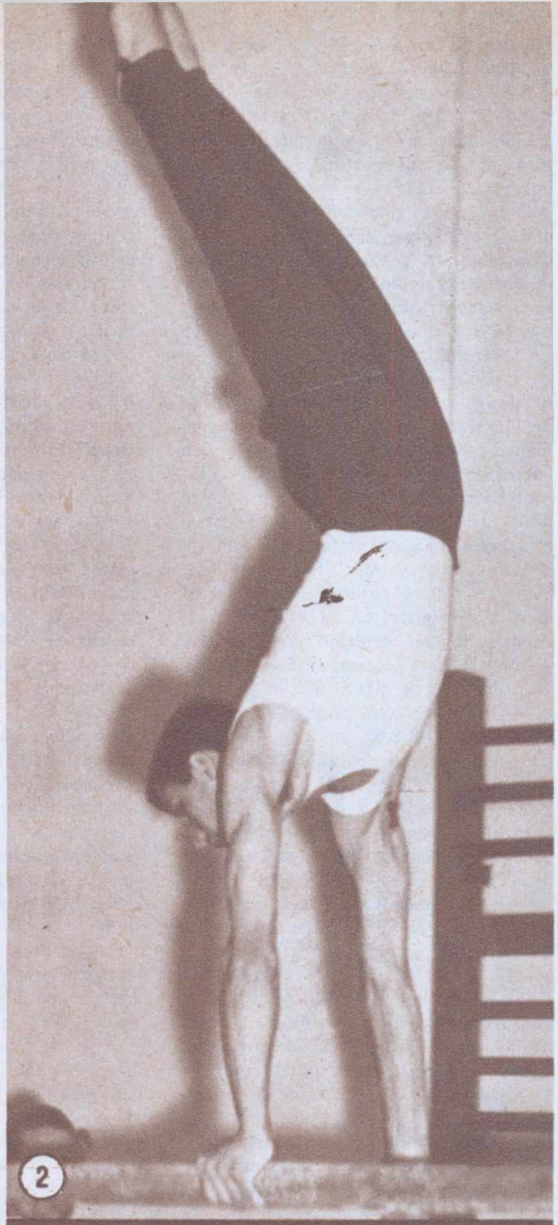
Tuturor — calde felicitări. Lor concurenților, dar și celor care le-au călăuzit pașii spre măiestrie în acest sport, pe cît de frumos ca spectacol, pe atît de dificil ca țintă. În gimnastică, într-adevăr, gloria se cucerește greu, după ani îndelungați de strădanie, de muncă, de antrenamente, de ordinul miilor de ore...

*

N-aș vrea să modific tonul acestor rînduri, care se cer festive, pentru că a fost vorba despre o sărbătoare a gimnasticii noastre.

Totuși, măcar în treacăt, trebuie semnalate unele «slăbiciuni» ale regulamentului. Animați desigur de intenții lăudabile — promovarea într-un ritm ceva mai... accelerat a tinerilor gimnaști spre categorii superioare de clasificare, autorii regulamentului au scăpat cu vederea un lucru elementar: acela de a cere antrenorilor și sportivilor să manifeste o permanentă exigență, să aibă în față un singur obiectiv — CALITATEA. Și astfel, strălucirea acestei finale sărbătorești a fost umbrită, pe alocuri, de prezența în concurs a unor sportivi cu pretenția de a lucra în limitele categoriei I seniori, dar în fapt cu o pregătire... aproximativă. Reprezentanții Brașovului, de pildă, în frunte cu antrenorul lor, prof. Nicolae Sebeșan, au rămas datori și publicului vîlcean și gimnasticii...

TIBERIU STAMA



1. Campioanele, gimnastele de la «35», școala bucureșteană a viitoarelor maestre...
2. Un reușit «stînd în mîini» la paralele. Execută unul din gimnaștii Școlii medii nr. 4 din Galați.
3. Liliana Duicu, prima în întrecerea fetelor de la categoria senioare I, primește felicitări de la antrenoare (prof. Ileana Diaconescu) și de la colegele sale din echipa Brașovului.

Fotografii: MARIUS MICLOVICI
Rm. Vîlcea





Ingrid Ungur

ULTIMELE FOTOGRAFII cu... blitz!

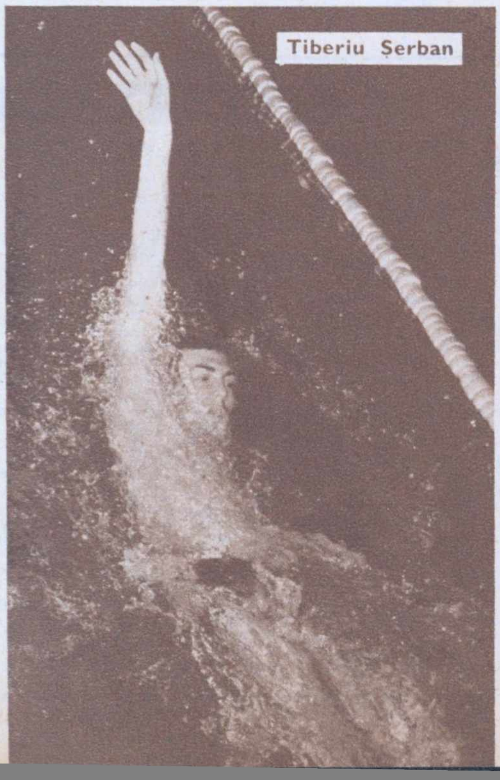
După un concurs de sală între «ai casei» și după două «meciuri» internaționale (susținute primul în R.D.G., iar al doilea în București, în compania reprezentativei R.S. Cehoslovace), înotătorii noștri fruntași au părăsit bazinul acoperit. Fără păreri de rău și-au transferat activitatea în bazinele «olimpice», avînd la start... soarele. Acolo, unde, să sperăm, bătălia cu secundele și zecimile de secundă va continua cu o și mai mare înverșunare și poate și cu mai mult succes.

La concursurile de sală amintite, sportivii noștri au reușit unele rezultate care le răsplătesc eforturile. Cu prilejul celor trei concursuri, înotătorii romîni au modificat tabelele de recorduri ale țării (în bazin de 33 m) în dreptul a 18 rubrici. Un fapt pozitiv și cu atît mai demn de menționat cu cît parte dintre aceste recorduri reprezintă pentru noi un salt calitativ. Este vorba de acel 2:23,3 realizat la 200 m spate de Tiberiu Șerban, în bazin de 50; 1:12,6 la 100 m spate al Cristinei Balaban; 1:05,3 la 100 m liber, marcat de Ingrid Ungur (după un 1:05,4 cronometrat în bazinul de 50 m, din R.D.G.); 2:37,0 al lui Vasile Costa la 200 m bras și 2:38,4 obținut de Șoptereanu pe aceeași distanță. Toate aceste cifre sînt ceva mai bune, sau foarte apropiate de normele anului 1967 menționate în cadrul celor cinci coloane de baremuri (încă nedefinitivate) propuse de către federația de specialitate spre a fi îndeplinite de sportivii romîni în vederea participării lor la J.O. din Mexic. Deci, nimic mai îmbucurător, numai că, studiind ceva mai atent baremurile propuse de federație, inclusiv coloana cu cifre maxime, unele performanțe spre care sportivii noștri trebuie să tindă, reprezintă destul de puțin pe plan internațional. Ca să nu mergem prea departe, vom arăta că în întîlnirea cu reprezentativa R.S. Cehoslovace, cele 56,0 sec. realizate de J. Wagner în proba de 100 m liber depășesc doar cu o zecime de secundă norma (55,9 sec.) fixată de federația noastră pentru participarea la J.O. din 1968. După cum am arătat, «tabelul celor cinci cercuri olimpice» nu a fost definitivat, astfel că mai poate suporta modificări, iar unele modificări se impun. Natația noastră nu strălucește, dar nici nu va putea străluci vreodată dacă nu i se vor pune în față obiective cît mai apropiate de valoarea mondială spre care trebuie să aspire.

Înotătorii au început pregătirile în aer liber. Acum este momentul să li se acorde mai multă atenție și celor mai mici sportivi (juniori II) care, în ultimele luni au fost aproape complet neglijați. În natație, numărul sportivilor fruntași este redus. Unele probe sînt aproape complet descoperite (delfin), iar la altele, între recordmanul țării și cei care-l urmează este o diferență valorică sensibilă. Am stat de vorbă cu mulți dintre sportivii fruntași și ne-am dat seama că pe mulți îi frămîntă «căile de acces» spre performanțe înalte. Iată de pildă ce ne-a spus «veterana» Ingrid Ungur: «La proba de 100 m liber există cîteva înotătoare susceptibile de progres, ca de pildă Liliana Gruia, Viorica Petcu și altele. Acestea au de partea lor tinerețea (14—16 ani), sînt talentate și mai ales ambițioase, și totuși, din motive pe care nu le înțeleg au fost ținute departe de bazin tocmai în perioada cînd ar fi avut mai multă nevoie de un antrenament intens. Pentru mine, cîteva înotătoare de valoare apropiată celei pe care o dețin ar fi un stimulent în plus în pregătirea pe care o fac, iar din lupta noastră pentru întîietate natația ar avea numai de cîștigat. Înotătoarelor noastre le lipsesc rezistența de bază, rezistența în regim de viteză, elemente care pot fi acumulate în afara bazinului, dar de șlefuit se șlefuiesc numai în bazin. La capitolul tehnică individuală — și de aici să luăm întoarcerile — se observă iarăși serioase deficiențe, și aceasta nu numai la înotătoare, dar și la înotători, iar întoarcerile nu pot fi perfecționate decît tot în bazin. Pregătirea în bazin trebuie să stea deci în atenția noastră a tuturor și în special a tineretului încă insuficient inițiat».

Nu vom continua să dăm aci și părerile celorlalți sportivi. În mare ele s-au axat pe aceleași probleme cărora le caută rezolvarea Ingrid, studentă fruntașă din anul IV al Facultății de electronică. Sezonul în aer liber abia a fost inaugurat. Multe deficiențe mai vechi sau mai noi pot fi remediate. În încheiere, nu ne rămîne decît să urăm spor la muncă tuturor înotătorilor și antrenorilor lor.

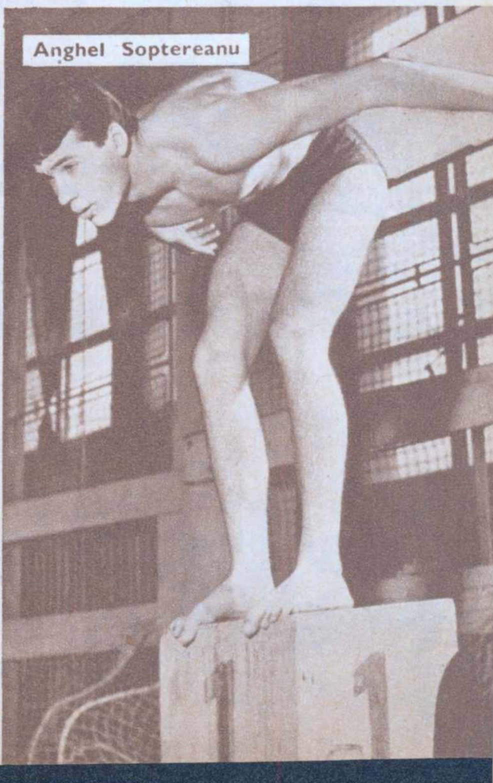
GH. ȘTEFĂNESCU



Tiberiu Șerban



Cristina Balaban



Anghel Șoptereanu

MAGAZIN sportiv



UNDE-I CAPUL ?

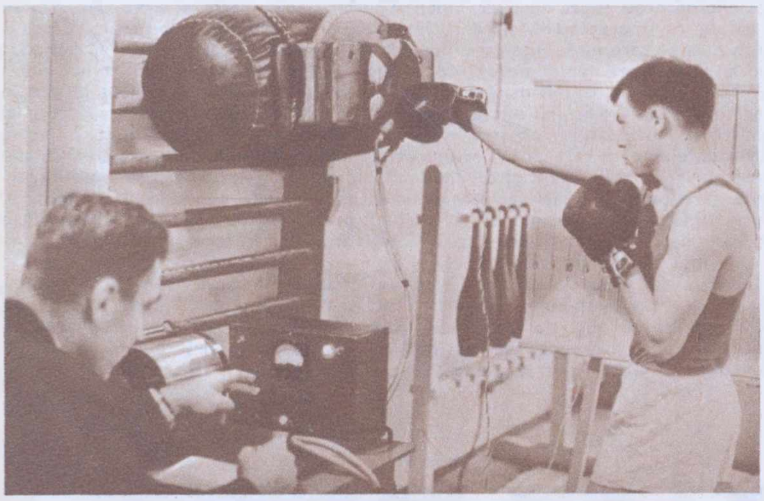
Faza, înregistrată în meciul Farul Constanța — Știința Petroșeni (11—0), a permis să se vadă clar o încercare reușită a gazdelor. În schimb, nu permite o identificare certă a apărătorului din Petroșeni, care pare a se fi înfipt în terenul de țintă.



ISPITĂ DE SEZON

A trecut vremea zăpezii, iar de ploaie ne-am săturat cu toții. Gîndul se îndreaptă, firesc, spre căldura blîndă a soarelui de primăvară, spre aroma pădurilor de munte, spre potecile ce ne apropie de lăcașele vulturilor. Iată, în fotografie, un peisaj tipic al Bucegilor din aceste zile. Nu vă tentează?

APRECIEREA BOXERULUI



Un aparat electronic care îl ajută mult pe antrenorul de box a fost recent pus la punct de aspirantul în cultură fizică O. Petunin și ing. V. Burov, din Leningrad. Mănușa cu contacte permite să se măsoare distanța reală pînă la țintă, durata reacției (se lovește la semnal), precizia loviturii și explozivitatea (acuitatea) acesteia. În fotografie, boxerul de categoria I, N. Gorbunov, în timpul examinării.



31 DE ORE!

Da, chiar atita a mers fără întrerupere John Sinclair din Leicester. În acest răstimp, drumețul britanic a străbătut 130 de mile (aproximativ 218 kilometri), devenind astfel recordman al lumii. Deși asemenea performanțe țin doar de domeniul curiozităților, ele nefiind omologate, e de semnalat că vechiul record, aparținînd americanului C.H. Harriman din California, fusese stabilit cu 83 de ani în urmă...

CĂLĂREȚII ȘI MINGEA MICĂ

În India, jocul de polo călare se bucură de o răspîndire foarte largă, iar organizarea turneelor internaționale constituie un imperativ. Iată, în fotografie, un aspect din cadrul meciului internațional India—Argentina, disputat la New-Delhi. Indianul Hanuth Singh deschide scorul. Pentru noi, care nu cunoaștem acest sport, dimensiunea mingii (X) este edificatoare în ce privește măiestria jucătorilor...



CURSA PĂCII

DIN LEXICONUL PARTICULAR AL LUI SCHUR

Ziarul «Neues Deutschland» (care alături de «Trybuna Ludu» și «Rude Pravo» face parte dintre organizatorii tradiționalei Curse a Păcii) i-a cerut cunoscutului alergător și campion german Gustav Adolf Schur să-și scrie și, bineînțeles, să-și publice «Memoriile».

Schur s-a apucat deîndată de treabă și a conceput un «Lexicon al Cursei Păcii», din care extragem cîteva interesante observații și sfaturi, izvorîte din bogata sa experiență de ciclist de performanță.

BEREA este o băutură interzisă în perioada de antrenament pentru cei care vor să ducă o viață sportivă și disciplinată. Dar, în Cursa Păcii (Schur a participat la cîteva ediții ale acesteia n.n.) au fost împrejurări cînd m-am văzut în situația de a «ocoli» puțin principiul pe care-l respectam de altfel cu strictețe și... am băut bere. Am făcut aceasta din următorul motiv: simțeam nevoia ca după cină și înainte de culcare să-mi refac și să-mi readuc la normal potențialul fizic dezechilibrat prin eliminarea apei din corp în timpul cursei. Desigur că acest lucru s-ar fi putut realiza și cu apă minerală sau cu suc, dar am constatat că un pahar de bere trezește pofta de mîncare, grăbește digestia și se dovedește, pe deasupra, un foarte bun... somnifer.

PLOSCA sau TERMOS-ul este tovarășul credincios și nedespărțit al ciclismului. Cicliștii noștri (germani n.n.) iau de obicei în cursele pe care le aleargă băuturi care, în general, sînt de trei feluri:

1. Suc de făină de ovăz îndulcit cu zahăr de struguri (glucoză) și întărit cu vitaminele B și C, în care se pune și un gălbenuș de ou.
2. Ceai cu lămîie, îndulcit cu zahăr de struguri (glucoză) și combinat cu vitaminele arătate mai sus.
3. Citronadă, respectiv suc de mere, îndulcit cu zahăr de struguri (glucoză).

Alergătorul ia în general la drum două sticle (plosce sau termosuri) cu asemenea băuturi, fiecare din ele avînd un conținut între 500—700 ml și o valoare nutritivă de circa 500—800 de calorii.

PIERDEREA ÎN GREUTATE se controlează în seara sosirii, după fiecare etapă. Se ține evidența ei, echilibrînd-o și menținînd-o în limitele firești, din ziua startului și pînă la consumarea ultimei etape. Eu am pierdut, de pildă, în «Cursa Păcii 1959» în total 2 1/2 kilograme, prin urmare o cantitate care se poate recupera ușor. Mult mai mare este pierderea de greutate suferită în cursul unei singure etape. Aceasta poate ajunge pînă la 4 sau chiar 5 kg, cu toate că, fără îndoială, pe parcurs ai băut și ai mîncat. Acest lucru nu trebuie să ne alarmeze, pentru că se știe că această pierdere de greutate s-a produs prea puțin în detrimentul substanțelor vitale ale corpului; în cea mai mare parte, ea se datorează pierderii de apă prin transpirație, care poate fi înlocuită pe loc.

CALEIDOSCOP

• Olanda și Danemarca își păstrează întîietatea în privința răspîndirii ciclismului. În «Țara lalelelor», conform ultimelor statistici, se află în circulație 558 de biciclete la 1 000 de locuitori. La acest indice Danemarca nu rămîne în urmă decît cu 18 biciclete. De altfel, la Copenhaga există o uzină care se ocupă numai cu topirea bicicletelor vechi și care prosperă!

• Poate că vîrstele matusalemice ale unor membri ai familiei Schollander au avut un rol important în performantele lui Don. Străbunicul său a trăit 107 ani, bunicul 104, tatăl are 65 și este perfect sănătos. Cît despre Don, cele 4 medalii de aur cucerite în bazinul olimpic din Tokio fac inutile comentariile...

• Louis Chiron, cunoscut automobilist francez, dă un sfat valabil, după el, pentru toți automobiliștii: «Dacă întîlniți pe șosea, sau chiar pe autostradă, o mașină cu o femeie la volan, să nu uitați niciodată să eliberați cel puțin o jumătate din șosea. Aceasta, firește, presupunînd că ați ghicit care jumătate și-a ales-o femeia...»

• Și în Italia fotbalul stă pe primul plan. «Calcio» ocupă 90% din spațiul destinat sportului în emisiunile de radio și televiziune, precum și din presa sportivă. În inima spectatorilor el ocupă chiar 100% spațiu! Dovadă faptul că obținerea unui bilet la meciurile «tari», cum ar fi derbiul milanez, e ceva mai dificilă decît obținerea unui bilet pentru premieră la Scala. În fața ghetelor cu crampoane ale lui Suarez a pălit chiar gloria celebrei Maria Callas. Un bilet pentru premiera operei Traviata în noua montare a costat 50 000 de lire, iar un bilet pentru meciul A.C. Milano — Internazionale Milano, disputat pe San-Siro, a costat 70 000 de lire!

• În orășelul Vlevlje, din Iugoslavia, milițienii au fost nevoiți să tragă pe un teren de fotbal. Evenimentul s-a produs atunci cînd un suporter prea pasionat, nemulțumit de deciziile arbitrului, a intrat cu automobilul pe teren și a început să-l fugărească pe arbitru, cu intenția manifestă de a-l călca. Din fericire accidentul nu s-a produs, deoarece arbitrul s-a dovedit dotat cu o viteză de... iepure și a ales și un traseu în zig-zag. Urmărirea a durat pînă cînd milițienii au tras în cauciucurile mașinii. După arestare, suporterul a declarat că n-a vrut decît să-l sperie puțin pe arbitru și să-l învețe să alerge mai iute. «În timpul jocului era mereu foarte departe de minge» a spus delicventul.

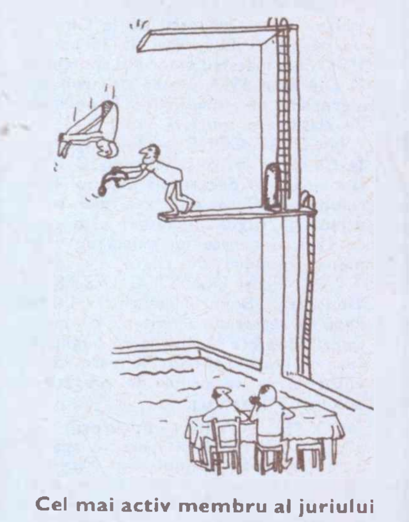
• Tot d-ale fotbalului... După multe insistențe, portarul argentinian Pingo, de la echipa de divizie secundă F.C. Ferrocarill Palanza, a reușit să-și convingă logodnica să asiste la un meci de fotbal. Tocmai în acea zi însă Pingo n-a fost în formă și nici celorlalți coechipieri din apărare nu le-a «mers» mai bine. Unul după altul golurile curgeau în plasa apărată de Pingo, scorul final oprindu-se abia la 2—14. Dar logodnica n-a mai apucat acest final. După al zecelea gol, a intrat pe teren, a aruncat inelul la picioarele portarului ghinionist și a fugit plîngînd.

• Boxerul profesionist englez Brian London, fostul campion al Marii Britanii la categoria grea, este încredințat că ultimele sale succese se datorează numai pletelor pe care, din superstiție după cîte se pare, nu le-a mai tuns din octombrie trecut. A declarat că nu e dispus să se tundă decît dacă va fi învins de cel mai important adversar al său, Billy Wilson.



ANSAMBLU ZILNIC

Atenția deosebită de care se bucură gimnastica în producție în Republica Populară Chineză este cît se poate de bine ilustrată în fotografia noastră. Ea reprezintă un grup numeros de salariați ai Ministerului industriei carbonifere din Pekin executînd exerciții fizice în timpul repausului. Această activitate se desfășoară zilnic, în tot timpul anului.



Cel mai activ membru al juriului

Desen de **V. CRĂIȚĂ**

ZÎMBET NEȘTIUTOR

Desigur, nu numai campionul european Kjell Johansson zîmbește. Dar el nu știa, în acel moment, că se va îmbolnăvi și nu-și va mai putea apăra șansele în campionatele lumii de tenis de masă de la Liubliana. Cele cinci zîmbete au fost imortalizate la Stockholm, înaintea meciului amical Suedia — Japonia, cîteva zile înainte de «mondiale». De la stînga, Zukaza, Isomara, Johansson, Yamanaka și Seki. După cum se știe, jucătoarele japoneze au ocupat locul II în clasamentul pe echipe.



printr-un consum de lichide.

ZIUA DE ODIHNĂ este pentru cicliști un fel de **fata morgana**: ceva care există, dar nu se realizează. Alergătorul își petrece prea puțin ziua de odihnă asa cum și-ar dori, pentru că primește multe vizite (și nu numai din partea gazetarilor!). De altfel înșiși concurenții «profită» de această zi pentru a lua legătura cu statul major de care aparțin și a pune la cale tactica de urmat în continuarea cursei.

VETERANUL CURSEI PĂCII este (cine nu știe?) — Karel Tocl, «marele bătrîn», omul pe al cărui act de naștere este trecut un an anterior secolului nostru. Acest vechi sportiv aparține grupului de entuziaști care au dat viață Cursei Păcii. De la înființarea cursei și pînă de curînd, Karel Tocl a participat la fiecare ediție a ei, mai întîi ca arbitru, iar apoi ca oaspete de onoare. Cînd vine vorba despre veteranii din «Course de la Paix», bătrînul acesta este întotdeauna pomenit printre cei dintîi.

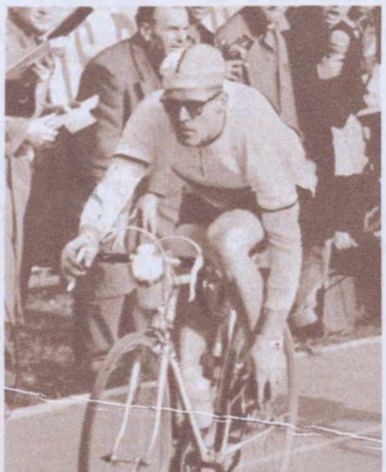
SOG. Ce înseamnă acest cuvînt care s-ar putea traduce, la modul figurat, prin **tatăl celor de la coada plutonului?** (SOG în germană = SUPT de la verbul **saugen** = a suge, n.n.).

Pentru cicliști, SOG a rămas denumirea curentului de aer care se produce în spatele unei mașini care gonește și care-l atrage pe ciclist cu atîta putere, încît acesta, folosindu-se de SOG, poate realiza, fără prea multă osteneală, o viteză de 80—90 km pe oră. Prin aceasta SOG-ul nu exercită asupra alergătorului numai o simplă acțiune de «sugere», ci și una de ordin magnetic, ciclistul văzîndu-se ispitit să se țină după mașină, împotriva regulamentului cursei, care interzice acest lucru.

SOSIREA este, pentru un ciclist, cel mai frumos moment al etapei. Locurile de sosire se amenajează de obicei pe stadioane și numai foarte rar pe stradă. De aceea se cuvine a pomeni orășelul Oberhof, care, pentru prima dată, după mulți ani, a oferit o stradă pentru instalarea punctului de sosire în Cursa Păcii de anul trecut și anume (dacă vă mai amintiți) în etapa contra cronometru Erfurt—Oberhof.

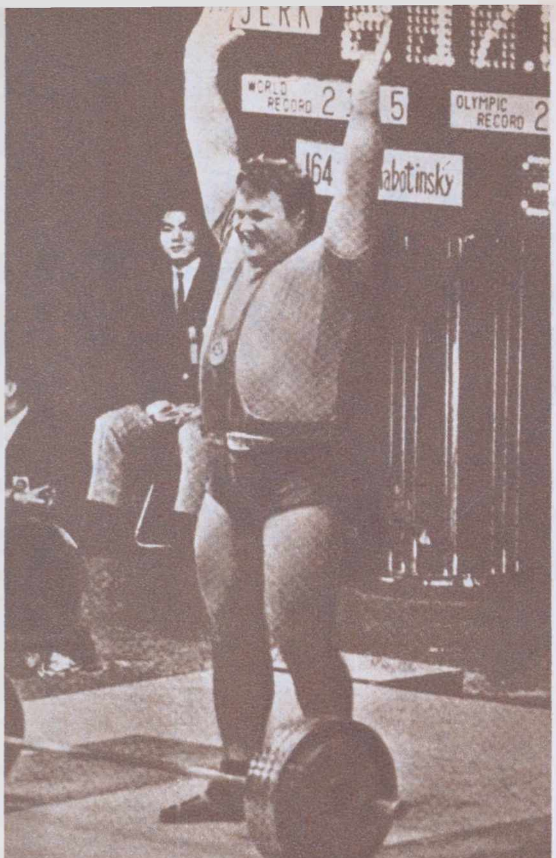
FILMUL SOSIRII. Sosirile în masă, plutonul fruntaș numărînd uneori pînă la 40 de concurenți, produceau în anii trecuți mari bătăi de cap arbitrilor. În ultima vreme inconvenientul a fost înlăturat datorită... filmului. Într-adevăr, organizatorii, prevăzînd filmarea sosirilor, «fotofinișul», vor pune... finiș încurcăturilor eventuale în stabilirea ordinei exacte a sosirii.

V. VORNICEANU



ELLIOTT și... TRACUL

Herbert Elliott, campion olimpic (în 1960, la Roma) și recordman mondial pe 1 500 m, scrie în cartea sa: «Dacă vă va spune cîndva un performer că nu are trac înainte de start, să nu-l credeți! Pe mine m-au considerat mulți experți drept un exemplu de calm, iar eu n-am recunoscut că aș fi fost agitat vreodată. O fac abia acum. Dar, încă în timpul activității de performanță, am fost... demascat. La J.O. de la Roma am venit la stadion, înainte de finala probei de 1 500 m, cu cinci ore mai devreme. Nu era nici țipenie de om, doar o femeie care făcea curat în vestiare. M-a privit și m-a întrebat: «De ce ești atît de emoționat, băiete? Ai astăzi un concurs greu, nu-i așa?» Am recunoscut că vreau să cîștig o medalie de aur, dar am afirmat că nu am trac. A zîmbit: «Adevărat? Atunci, dacă ești așa de calm, de ce te-ai instalat în vestiarele fetelor?»





FORȚĂ și „FORȚĂ"

Din ce în ce mai mulți cititori ni se adresează cerînd amănunte despre metodele de dezvoltare fizică pe care le cunoaștem sub numele de culturism. Nu e de mirare. Fiecărui tînăr i-ar place să aibă o constituție fizică impresionantă. De altfel, cei mai mulți dintre cei interesați au aflat despre acest sistem din reclamele care abundă în paginile unor reviste străine. Vom încerca să le răspundem pe această cale corespondenților noștri — în ce constă, ce calități și ce cusururi are culturismul.

Toate aceste metode au ca scop realizarea unei dezvoltări musculare cît mai reliefate cu putință. Natural, precăderea în exerciții îi revine forței (parțial combinată cu viteza). Ca atare, se execută aproape exclusiv contracții musculare izotonice și izometrice repetate, folosindu-se greutăți mici sau medii în cea mai mare parte a pregătirii. Se lucrează pe segmente și pe planuri extrem de variate, în așa fel încît să nu rămînă nici un... mușchiuleț nelucrat, neexersat, nedezvoltat la maximum (dacă, după cum se poate vedea în fotografia din dreapta, se poate vorbi de un maximum...). Majoritatea acestor mișcări necesită instalații speciale, printre care predomină scripeții de diverse forme, mărimi și amplasări, precum și planurile (banchetele) cu poziție reglabilă. În general (și în... rezumat) aparatura completă este destul de complicată și are un aspect mai degrabă propriu unei săli medicale decît unei săli de sport. În privința rezultatelor ce se pot obține, manifestăm rezerve serioase în special datorită scopului urmărit. Dezvoltarea musculaturii nu este făcută în scop sportiv sau funcțional, ci doar în vederea modificării aspectului fizic general.

Succesul acestei metode este însă condiționat și de un alt capitol, decît exercițiul propriu-zis, alimentația specializată, în care este cuprinsă și o anume supravitaminizare. Subliniem în mod special acest lucru, deoarece, prin forța împrejurărilor, culturismul supune organismul unei superdezvoltări prin suprasolicitare, iar acest lucru face indispensabilă colaborarea îndeaproape cu medicul și cu specialistul.

Promotorii sistemelor asigură succesul oricărui tînăr (iar dacă ne luăm după ei, fiecare dintre noi e tînăr...) într-un an sau mai puțin. Desigur, este deosebit de important gradul de dezvoltare inițial, iar starea sănătății (nici nu se discută!) trebuie să fie excelentă. Dacă, așa cum am mai amintit, ne-am lua după reclame, cîteva luni de frecventare a «institutelor» specializate asigură succesul absolut și o superdezvoltare de... expoziție a musculaturii. Dintr-un sfrijit, un Hercule modern. Dintr-un deficitar al dezvoltării fizice, un superatlet complet. Nu e oare prea simplu?

Ba da, e chiar prea frumos ca să fie adevărat. De altfel, nici nu e nevoie să fie cineva specialist pentru a-și da seama că natura nu permite astfel de salturi în dezvoltare, că — oricît de gradat ar fi efortul în cîteva luni — tulburările pîndesc la tot pasul. Cărui scop îi este subordonată această muncă? Recordurilor grotești de grosime a bicepșilor sau a antebrațelor cît... piciorul de pian? Un asemenea fel de a privi lucrurile nu duce la nimic bun. Repetăm, că, printre alte cusururi, culturismul nu dă nici pe departe capacități practice, aplicative de lucru la nivelul muncii depuse și al volumului muscular realizat. Cele două imagini fotografice — în stînga campionul olimpic *Leonid Jabotinski* (U.R.S.S.), în dreapta culturistul american *John Decolla* — reprezintă chiar titlul nostru: FORȚA și «FORȚA». O întrecere între cei doi, în orice domeniu al forței aplicative sau sportive, n-ar face decît să se soldeze cu înfrîngerea tînărului exponent al «frumuseții și vigoarei masculine», a culturistului.

Sîntem cu hotărîre împotriva culturismului ca scop în sine, împotriva hipertrofiei fără rost. Dar, totodată, trebuie să amintim cu obiectivitate că el are părți pozitive. Mai exact, o mare parte dintre exercițiile pe care le folosește sînt foarte bune pentru realizarea unei dezvoltări armonioase. Aceasta, fie că e vorba de mărirea masei și forței musculare în general, fie că e vorba de aducerea la nivel superior a unor grupe musculare rămase în urmă, din diferite motive. De asemenea, bine îndrumat și supravegheat, lucrul cuprinzînd exerciții selecționate din «arsenalul» culturismului poate constitui un bun mijloc de atragere a tineretului spre practicarea sistematică și organizată a exercițiului fizic. De asemenea, o mare parte dintre aceste mișcări se pot practica la domiciliu, prin adaptări ale mobilierului la nevoi. Menționăm însă că nu este bine să se practice numai exercițiile culturiste (chiar dacă e vorba de cele alese). Este necesară îmbinarea lor cu mișcări de respirație, de ventilație pulmonară. Și în orice caz este total nerecomandabilă începerea unui astfel de program de dezvoltare fizică fără avizul și supravegherea medicală și a specialiștilor în educația fizică, a profesorului sau antrenorului.

Dragi cititori care ne-ați scris pe această temă! Țineți cont de sfaturile noastre. Vă recomandăm cu căldură exercițiul fizic, unul dintre cei mai buni prieteni ai sănătății. Dar vă recomandăm să nu urmăriți satisfacția minoră a aspectului fizic șocant. Vă considerați insuficient dezvoltați? Vreți să deveniți performeri sportivi? Adresați-vă unei asociații sau unui club sportiv, specialiștilor de care nu ducem lipsă. Veți avea în cel mai scurt timp satisfacția unor progrese care nu riscă nici cîtuși de puțin să vă dăuneze, ci, dimpotrivă, vă vor prilejui satisfacția cuceririi și întăririi sănătății.

Redacția și administrația: București, str. Vasile Conta nr. 16. Telefoane: 11.10.05 și 11.91.13.
ABONAMENTE: La toate oficiile poștale din țară și la difuzorii voluntari din întreprinderi și din instituții. Costul abonamentului: 3 luni-15 lei; 6 luni-30 de lei; un an-60 de lei.
Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN.
Corector: Gh. Ranetti.

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

SPORT

POȘTA REDACȚIEI

VASILE DRAGOMIR — Sărățeanca. Faceți o confuzie. Nu fotbalistul Didi are opt copii, ci extremul dreapta al naționalei Braziliei, Garrincha. Este imposibil, însă, ca vreunul dintre aceștia să ajungă jucător de fotbal, deoarece este vorba de opt... fete.

LEOPOLD KUNKA — Reșița. Țările care «importă» fotbaliști nu au dreptul să-i folosească în întîlnirile din cadrul campionatului mondial.

NICOLAE ȘERBAN — Călărași. Iată care au fost cîștigătorii medaliilor de aur la campionatele europene de box disputate la Oslo (1949) și la Milano (1951). **Oslo:** Kasperzak (Polonia), Zuddas (Italia), Bataille (Franța), Cullagh (Irlanda), Torma (Cehoslovacia), Papp (Ungaria), Di Segni (Italia), Bene (Ungaria). De reținut că acesta a fost ultimul campionat de box disputat numai la 8 categorii. **Milano:** Pozzali (Italia), Dollosso (Italia), Ventaja (Franța), Visintin (Italia), Schiling (R.F. Germană), Chyckla (Polonia), Papp (Ungaria), Sjölin (Suedia), Limage (Belgia), Di Segni (Italia).

MIHAI GOLUBOVICI — Brașov. Sîntem perfect de acord cu autoaprecierea din scrisoarea dv. «Fotbalul» are prea multe puncte negre, iar «Sportul» e mai bun. Ambele au luat drumul cuvenit: «Fotbalul» — pe cel al... recalificării, iar «Sportul» — pe cel al publicării.

ELEONORA CÎRJE — Orașul Dr. Petru Groza. Doriți să cunoașteți unele amănunte în legătură cu aviația și parașutismul? Adresați-vă redacției revistei «Sport și Tehnică», str. Episcopiei nr. 9, raionul 30 Decembrie, București.

DOINA ANTON — Bîrlad. 1) Handbalistul Petre Ivănescu de la Dinamo s-a născut în București, la 15 aprilie 1936. Este maestru emerit al sportului. 2) Din anul 1954, proba de aruncare a grenadei nu a mai figurat în normele de clasificare sportivă.

NICOLAE CONE — Tr. Măgurele. 1) Celebrul fotbalist Alfredo Di Stefano joacă în prezent la Espanol Barcelona. 2) Care este cea mai bună echipă de rugbi din lume? Este greu de spus, deoarece nu există un campionat mondial de rugbi.

CORNEL și FRANCISC LAZĂR — Timișoara. Boxerul maghiar Laszlo Papp s-a retras din activitatea competițională după ce l-a învins pe pugilistul spaniol Louis Folledo. Se pare că în viitor el se va ocupa de pregătirea boxerilor maghiari.

COSTEL VITAN — București. La «Poșta» din numărul trecut a apărut o greșeală în primul dv. răspuns. Corect este așa: Începînd din anul 1957 echipa de handbal în 7 a clubului Dinamo București a cîștigat...

GEORGE AMZA — București. După cum vedeți, aveți răspunsul la întrebarea pusă în legătură cu culturismul, chiar în această pagină.

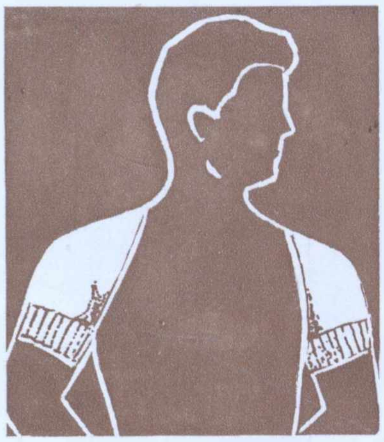
SALIN SÎRBA — Rihița. Am găsit bună propunerea dv. de a publica în revista noastră momente din viața celor mai buni fotbaliști romîni. Sperăm că, pentru început, Silviu Bindea vă satisface.

LIVIU ANGELESCU — București. Reprezentativa masculină de handbal în 7 a Romîniei a susținut în anul 1964 opt întîlniri internaționale: 12—12 cu U.R.S.S. și 25—12 cu Ungaria la București, 16—14 cu U.R.S.S., 18—10 cu Norvegia, 36—12 cu Japonia la Pardubice, 25—15 cu Danemarca, 16—15 cu Cehoslovacia și 25—22 cu Suedia la Praga. Ultimele 6 partide s-au jucat în cadrul campionatului mondial, care, după cum se știe, a fost cîștigat de reprezentativa țării noastre.

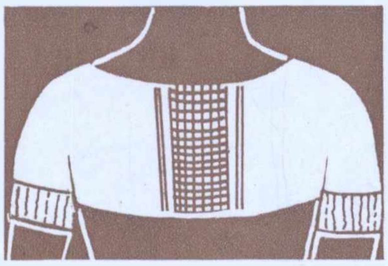
VASILE DOINAȘU — Dobrogea. Nu, nu este o greșeală. În edițiile din anul 1900 și 1904 ale Jocurilor Olimpice, în programul atletic a figurat și proba de 60 m plat bărbați. Medaliile de aur au fost obținute de doi atleți americani: Kränzlein Alvin (1900) și Hahn Archie (1904), ambii cu aceeași performanță: 7,0 sec.

ȘTEFAN CIOBOTARU — București, Calea Griviței nr. 212, bloc J, scara B, solicită colecționarilor de reviste «Sport» următoarele numere: 3 și 7 (1960), 13 (1961), 22 (1962), 15 (1963) și 5 (1964).

PRODUSE NOI *pentru* PROTECȚIA SĂNĂTĂȚII



Umerarul din fibre melana pentru bărbaţi şi femei



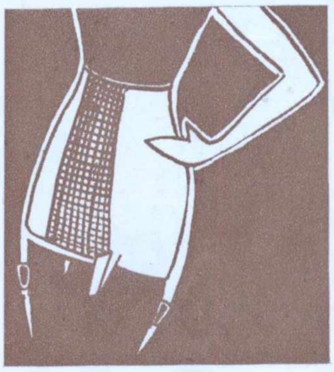
Îmbrăcînd umerii și jumătate din brațe, fixîndu-se bine pe zona respectivă, datorită plătcii elastice din care este confecționat, umerarul asigură o bună protecție articulațiilor umărului, vertebrelor cervicale și mușchilor gîtului împotriva frigului și umezelii.

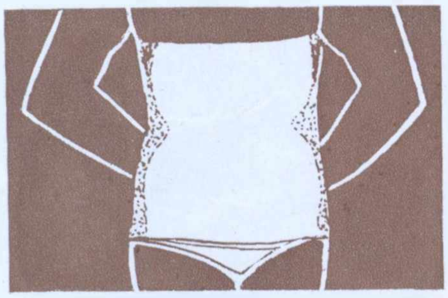
Centura elastică din fibre melana pentru femei

Centura elastică din fibre melana ajută la menținerea sănătății, protejînd mijlocul contra consecințelor neplăcute ale intemperiilor, oboselii și eforturilor, precum și în afecțiuni reumatice.

Construcția centurii permite o mulare perfectă pe corp, nedeformînd silueta.

Prețul: între 51 și 78 lei.





Centura elastică din fibre melana pentru bărbați

Împotriva consecințelor neplăcute ale intemperiilor și oboselii, precum și în afecțiuni reumatice, în protejarea zonei lombare — se folosește cu bune rezultate centura din fibre melana.

Datorită benzii sale textile își menține foma și nu se deplasează pe corp.

Este călduroasă și nu împiedică libera respirație a pielii.

Prețul: între 39 și 59 lei.

INSTRUCȚIUNI DE SPĂLARE:

Aceste produse se spală în apă caldă (35—40°C) cu săpun de ras, fulgi de săpun, Alba-lux sau Alba-super în vase cu smalțul nedegradat.

După spălare se clătesc cu apă rece și se usucă fără stoarcere.

De vînzare în orașul București la magazinele «Adam» din Piața Palatului R.P.R. și «București» din B-dul M a g h e r u, precum și în orașele Brașov, Cluj, Sibiu, Tg. Mureș și Timișoara.

SPORT



Bega 1965

Foto: PAUL ROMOŞAN